

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Etlar, Carit.; af Carit Etlar.

Hr. Lauge med den tunge Haand : Skuespil i 4
Acter

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Chr. Steen & Søn, 1861

Fysiske størrelse | Physical extent:

145 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

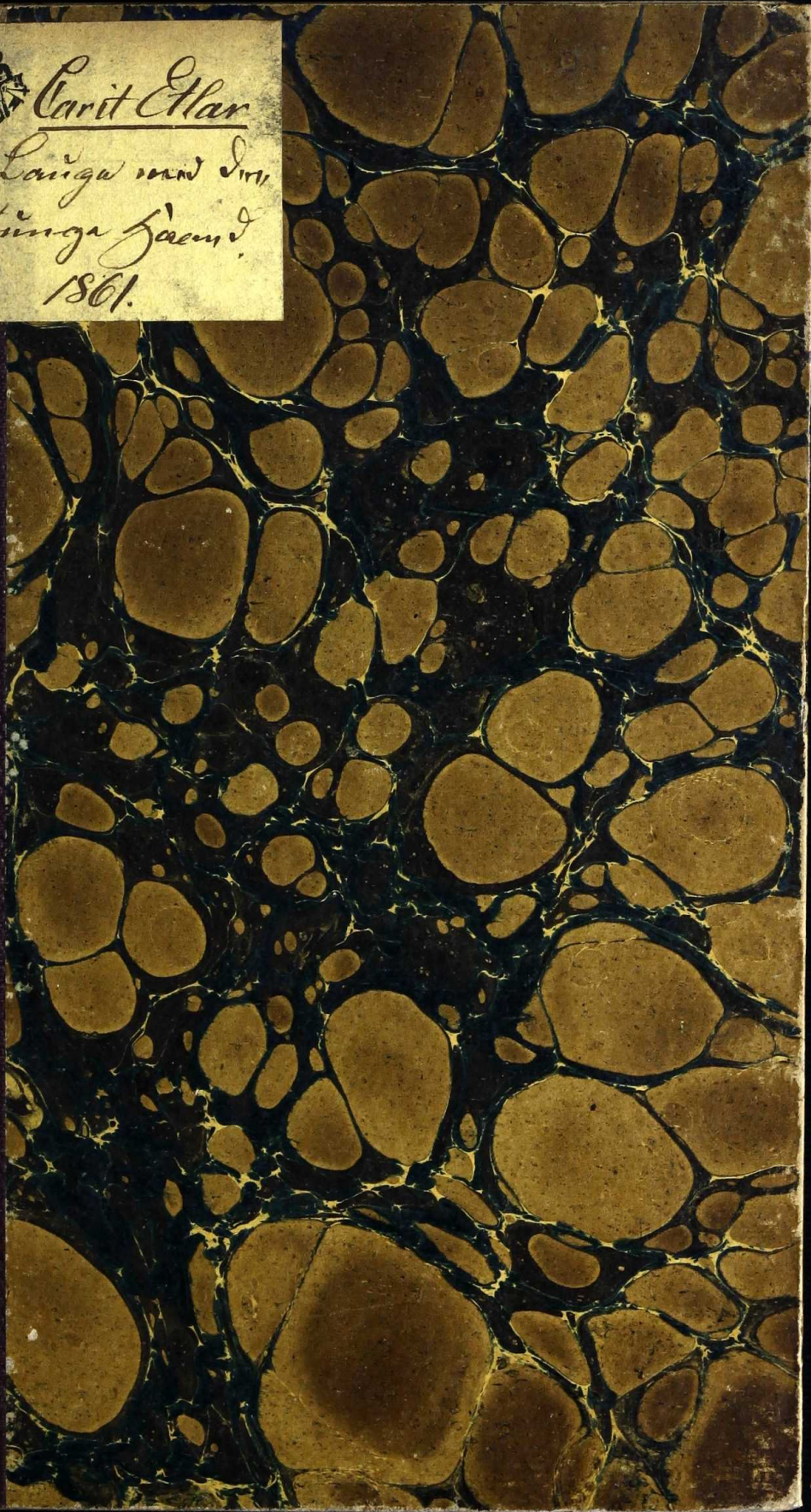
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Carit Ellar

Sin. Længe med Sin.
Længe færd.
1861.

35. - 45.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021101800

Hr. Lauge

med den tunge Haand.

Stuespil i 4 Acter

af

Carit Etlar.

Kjøbenhavn.

Chr. Steen & Søn's Forlag.

Louis Kleins Bogtrykkeri.

1861.

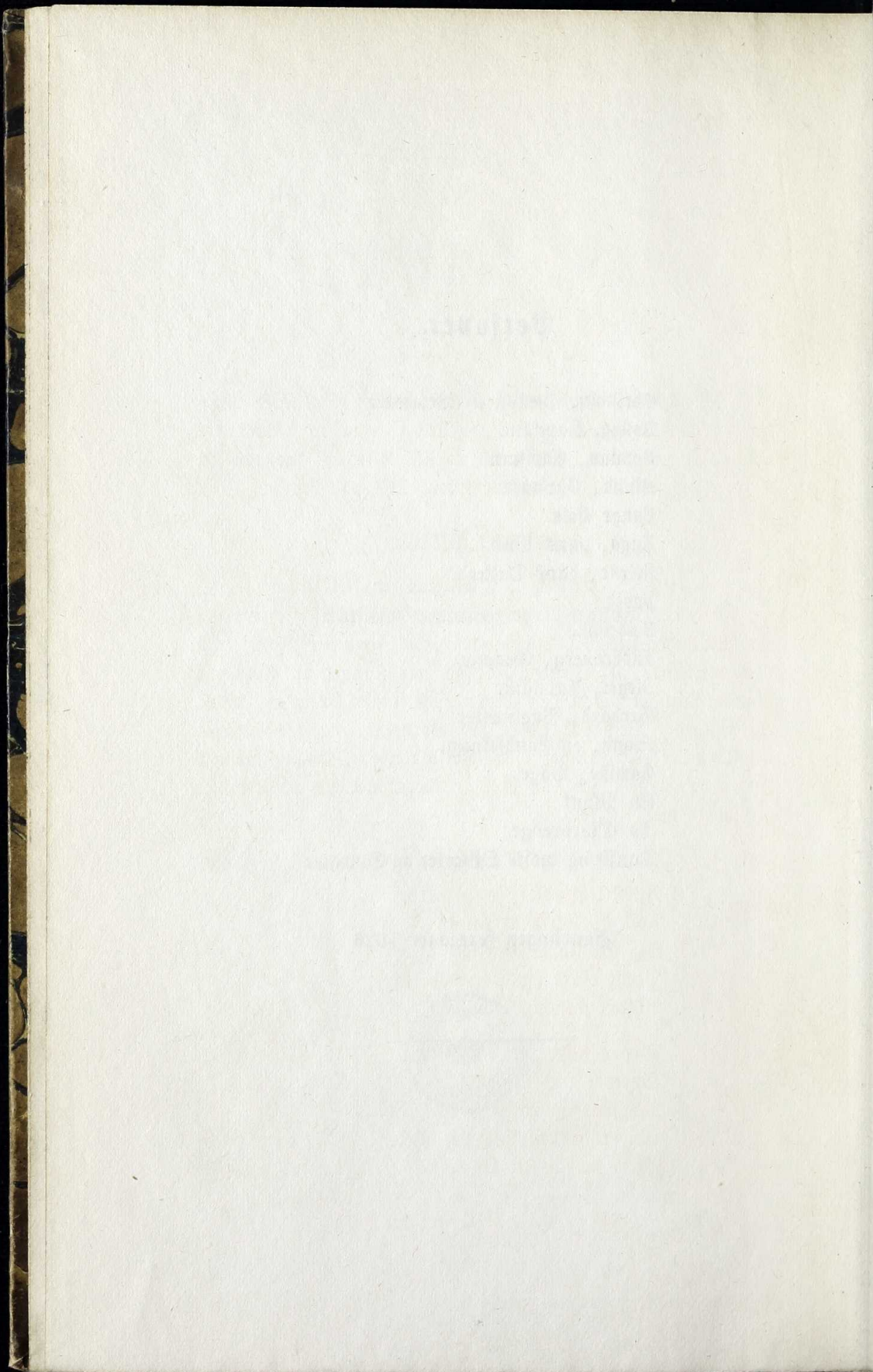
Musiken componeret af H. Rung.

Personer.

Christian, Hertug af Brunsvig.
Asing, Capitain.
Ramlau, Capitain.
Munk, Capitain.
Lange Holk.
Ingo, hans Søn.
Helene, hans Datter.
Povik.
Beldenak.
Fürstenberg, General.
Biegel, Capitain.
Gerhard, Bagtmester.
Frank, en Landseknægt.
Camillo, Page.
En Munk.
To Chordreng.
Danske og tyske Officerer og Soldater.

Handlingen foregaaer 1626.

Forste Act.

Skuepladsen forestiller en stor gothisk Sal med Portræter paa Væggene. I Baggrunden staa to Glasdørre aabne til en Altan. Et stærkt rødtligt Aftenlys trænger fra Altanen ind i Salen, hvor der staaer Lys paa Bordet.

Forste Optrin.

Ingo. Povitz. Lauge. Beldenak.

Nedenfor Altanen lyder Sang, ledsaget af Hornmusik, som begynder inden Tæppet gaaer op. Ingo og Povitz paa den ene Side af Theatret, Ingo har slynget sin Arm om Povitz' Skulder. Paa den anden Side staaer Lauge og lytter til Sangen. Beldenak sidder ved Bordet med begge Hænder under Hovedet. Under den paafølgende Samtale mellem Fader og Søn, tager han et Par Tærninger op af Kommen og spiller med sig selv.

Sang.

Budstik rundt i Landet drog,
Folk til Strid at kalde;
Da fra støvet Bjælketrog
Vantserfærk og Sværd vi tog,
Rusted staa nu Alle.

Ornen viser skarpen Klo,
Spreder sine Vinger;
Baagner op fra Solffins Klo,
Flyver hen til fremmed Bo,
Hjem den Bytte bringer.

Lange.

Naa min Søn! imorgen skilles Du altsaa for første Gang fra din Fader og dit Barndomshjem.

Ingo

(har staaet uden at give Ngt paa Noget. Han er bleg, bærer Sværd og Brystpanster. Naar han taler stirrer han ligesom for sig, svarer langsomt, som om han søgte efter Ord, og uden nogensomhelst Betoning.)

Ja, imorgen, men Povik følger jo med mig.

Lange.

Vist gjør han, Povik bliver hos Dig, saalænge som Du vil det.

Ingo.

Nei, saalænge som han vil.

Lange.

Du glæder Dig nu vel ret til alt det Nye og Fremmede, Du vil faae at see i Felten: Bore unge Adelsmænd i deres prægtige Rustninger, og Kongen, Ingo! og Musiken, og de store Byer, og Slaget, og Seiren.

Ingo (ryster paa Hovedet.)

Nei, derover glæder jeg mig ikke.

Lange.

Naa! hvad er det da, der har givet Dig Lyst til at drage med de Andre i Krigen?

Ingo.

Povik vilde med; han sagde, at jeg skulde følge ham saa fulgte jeg.

Povik.

Ja, det er rigtigt, Du indsaar, at Du vilde have Gavn af at komme ud i Verden, hvor der er saameget at iagttage og lære. Du er stærk og frygtløs, Du vil kæmpe som en Mand, det veed jeg, og forsøge dine Fædres Hæder.

Ingo.

Ja, ... naar Du hjælper mig.

Lange.

Hvem af os troer Du nu, Du kommer til at længes meest efter blandt de Fremmede: din gamle Fader eller din Søster Helene?

Ingo.

... Efter Skoven ... Derinde ... der er stille, jeg sidder og seer paa Egerne, som springe i Træerne, ... og Fuglene ... og Solen. Hør Povik! ... jeg saae engang to Fugle derinde ... naar Hunnen var træt af at ligge paa Reden satte Hannen sig hen til den og sang for den, til den glemte sin Træthed ... Du synger ogsaa for mig.

Lange.

Ja, men Wren, min Søn! den Hæder og Anseelse enhver af din Slægt har vunden før Dig ved Mod og Mandom, den kunde Du dog ikke opnaa herhjemme.

Ingo.

Jeg savnede den ikke heller ... Povik har ogsaa lært mig at bede og ride og fægte.

Beldenak

(reiser sig og putter sine Tærninger i Lommen.)

Ja, hvorledes han har lært Dig at bede, skal jeg lade være usagt, for jeg mangler nogen Erfaring i Sligt, men hvad de mere nyttige Kunster, f. Ex. at ride og sægte angaa, da staaer Du min Sjæl ikke tilbage for Nogen. (til Lauge) Han sidder paa Hesten, som om han var loddet fast til den, og i Eftermiddag, da vi prøvede en Gang sammen, inde i Fægtesalen, trangte han mig tilbage i Krogen og dreiede mig to Gange Kaarden ud af Haanden, og jeg har endda Ord for at kunne føre en Klinge ret skikkelig.

Lauge.

Naa ja, der seer Du jo selv, er det ikke det jeg siger, (rækker Ingo Haanden.) Du er min egen, kjære Søn, og vil nok gjøre mig Ære blandt de Fremmede.

Povik.

Stol kun trygt derpaa Herre! jeg kjender Ingo. Han vil gjøre sin Skyldighed.

Ingo.

Ja... jeg vil gjøre min Skyldighed. (Man hører svage Toner af Hornmusikken) Hør!... nu blæse de saa smukt igjen.

Povik.

Det er Krigsmændene, som drage ind til Skoven for at danse. Lad os gaa ned og see paa dem.

Ingo.

Ja, naar Du synes det. (De gaa.)

Andet Optrin.

Lange. Beldenak.

Lange

(idet han læner sig tilbage paa en Stol.)

Jeg er dog en lykkelig Mand, Beldenak! Imorgen sender jeg mine Røsmænd, fuldtallige og velrustede, ned til Iheho, allesammen prægtige Karle, Du anfører Dem, Ingo og Povis følge med, og jeg skal endnu opleve at faae Fornøielse af Drengen paa mine gamle Dage. Som sagt, jeg er en lykkelig Mand!

Beldenak.

Ja, jeg troer det gjerne, siden Svoger selv siger det. — Jeg er ogsaa en lykkelig Mand. Du har ikke alene betalt min Gjæld, men ogsaa givet mig denne prægtige Rustning, som kun er lidt for snæver her over Skuldren, og hvori jeg nu gaaer ud og slaaes for Fædrelandet og for at vinde mig en god Slump Penge i Bytte.

Lange.

Det er da ikke saa afgjort, at Du netop vinder.

Beldenak.

Jo, siden jeg ikke har synderligt Mære at tabe.

Lange.

Blot Du vilde være saa fornuftig at vogte Dig for din gamle Feil, at spille; det er bestandig den der ødelægger Dig.

Beldenak.

Svoger maa bede mig om alt Andet, blot ikke derom. Det er den eneste Fornøielse jeg har tilbage. Desuden har Skjæbnen spillet saameget med mig, at det er rimeligt, jeg spiller lidt med den igjen. Jeg har spillet hele mit Liv igjennem; mens jeg var ung, spillede jeg Prinds og Galning, mens jeg var rig, spillede jeg Ødeland, og da jeg ikke havde flere Penge...

Lange.

Ja, saa holdt Du vel op at spille.

Beldenak.

Nei, saa blev jeg nødt til at spille paa Borg og Forfrevning, indtil Svoger var saa høflig at hjælpe mig paa Benene igjen. Men for at tale om Andet, saa indseer jeg rigtignok ikke, hvorfor Du netop vil sende Ingo i Felten med os. Han er jo næsten en Krøbling, den Staffel!

Lange.

Er Du gal, ... en Krøbling?

Beldenak.

Ja, forstaa mig ret. (gjør et Tegn med Haanden mod Hovedet.) jeg mener, at det kun er daarligt be-

vendt her oppe i hans øverste Regioner. Svoger
fatter nok, hvad jeg sigter til.

Lange.

Han er lidt taus og indesluttet, det er det
Hele. Siden Povik kom her i Huset, er der dog
steet en paafaldende Forandring. Den Herremester
har fuldstændig forvandlet ham.

Beldenak.

Det er dog mærkværdigt, hvor lidt der be-
høves, for at gjøre det af med et Menneske. —
Som Barn tegnede Ingo til at blive stor og stærk
og fattedes Intet. — — Du maa have en tung
Haand, Svoger.

Lange.

Hør Beldenak! hvis Du een eneste Gang
gjentager disse Ord, blive vi To ikke gode Venner.
Kan jeg da aldrig blive fri for at høre paa denne
Taabelighed? — — Ingo er ikke anderledes nu,
end han tegnede til at blive som Barn: stille, ord-
knap og folkesky, og det har hverken jeg eller min
tunge Haand Noget at gjøre med.

Beldenak.

Ja, ja, Svoger! Du skal ikke tage Dig mine
Ord saa nær. Jeg veed af Intet, og har jo
næsten ikke sat min Fod i dit Huus i de sidste
ti Aar. — Da Ulykken steete var jeg desuden i
Krig og fremmede Lande.

Lauge.

Men jeg siger Dig jo, der er ingen Ulykke skeet, det Hele var en tilfældig Hændelse, som Rygtet har overdrevet og forvansket.

Beldenak.

Saa fortæl mig da, hvad der er sandt af denne Hændelse, for at jeg kan vide, hvad jeg har at holde mig til, nu da jeg og Drengen skulle leve sammen.

Lauge.

Ja, der er ingen Grund til at dølge Noget for Dig. Det var en Vinter, da gamle Rangkau kom herover i Besøg. For at adspredde ham havde jeg ladet Skovfogden spærre en Flok Hjorte inde i Toften, som Rangkau næste Morgen, siddende paa en Stol, skulde skyde efter. Lidt før vi vilde begynde Jagten, aabner Ingo Laagen og lader alle Dyrene løbe deres Vej. Jeg blev rasende, som Du nok kan tænke, i min Hidsigthed slaaer jeg efter Drengen med Skastet af min Rudepistf . . . Jeg ramte ham uheldigviis i Hovedet . . . det paaftaa de idetmindste. . . . Han blev noget daarlig efter Slaget . . . meget daarlig, men kom sig dog strax igjen. Imidlertid tog Rygtet heraf Anledning til at ned sætte mig i Folks Omdømme. Lauge Holt er ond mod sin Stedson, hed det sig overalt . . . man skyede mit Huus . . . paa sidste Herredag i Odense hørte jeg Tyge Brof hviske: der kommer

Lauge Golt, den onde Fader, som slog sin Sted-
 søn. Da jeg hilste paa Kongen i Kolding og
 nævnede mit Navn, rynkede Majestæten sine
 Bryn og sagde, saa høit at de Nærmeststaaende
 kunde høre det: Jeg kjender Eder nok. I har
 en tung Haand Hr. Lauge Golt ... Hvad synes
 Du?

Beldenak.

Ja, det er utroligt, hvad Golt kunne finde
 paa. Saaledes fortalte Rygtet ogsaa engang om
 mig, at jeg snød i Tærningspil, men det ...

Lauge.

Jeg vendte Kongen Ryggen og lod Golt sige
 hvad de vilde. Kort Tid efter døde din Søster,
 min første Hustru.

Beldenak.

Ja, den stakkels Inger, det var en sørgelig
 Historie.

Lauge.

Hun døde efter sit Fald med Hesten.

Beldenak.

Ja vist, det paastaar Nogle, Andre sige der-
 imod, at hun sørgede sig ihjel over Ingo.

Lauge.

Nei vist ikke ... det er ikke Tilfældet.

Beldenak.

Det kan gjerne være. Jeg veed Intet derom.

Lange.

Da hun var død lyste jeg min Stedson til Arv og Herlighed, han vil faae Gaard og Gods og Alt hvad jeg eier efter mig, saa jeg tænker, at det Slag er bleven ham vel betalt.

Beldenak.

Det skulde jeg mene, men nu denne Povig. Herremesteren, som Svoger kaldte ham.

Lange.

Han var en fattig Borgersøn, som jeg lod komme inde fra Byen, for at give Ingo en Legekammerat. Han modtog Undervisning med min Søn og lærte ham siden, hvad Herremesteren ikke kunde bibringe ham. Det er forunderligt at see, hvorledes Ingo bestandig slutter sig nøiere til Povig, han synes kun at leve igjennem ham.

Beldenak.

Ja, det er forunderligt. Altsaa, naar vi nu drage bort imorgen, har Du kun din Datter, den smukke Helene tilbage. Det er rigtig en rar lille Pige, hvid som en Pintselilie og from som det gamle Mottermariebillede, der hænger inde bag Altaret.

Lange.

Helene skal jeg ogsaa nok faae sørget for. Jeg har tænkt paa en af de unge Brokkenhuser til Brangstrup, det er en anseet gammel Familie,

som staaer i stor Gunst ved Hoffet, maaskee gifter jeg hende ind i den Slægt.

Beldenak.

Ja . . . eller med en anden Slægt.

Lange.

Jeg har ogsaa tænkt paa Rosenfrangerne til Ballø, det er rige Folk Du, maaskee gifter jeg hende med En af dem.

Beldenak.

Na ja . . . eller med en anden Slægt.

Lange.

Hvad mener Du? Hvad vil Du sige med denne anden Slægt?

Beldenak.

Hvem kan vide det. Maaskee sørger den lille Helene selv for sit Giftermaal, uden at skaffe Svoger Bryderier dermed. Jeg siger det ikke for at bagtale Noget, og Svoger er vist ogsaa for god en Fader, til at tvinge hende til at tage En, hun ikke holdt af, især naar hun allerede har trolovet sig med en Anden.

Lange.

Helene . . . trolovet . . . raser Du? . . . hvad er det Du mener. Du skjuler Noget for mig . . . Hvem skulde hun vel være trolovet med?

Beldenak.

Med Povis.

Lange.

Povig! ... ha ha! det er ikke muligt.

Beldenak.

Ikke muligt! ... jeg antager dog, at en Herremester, som Svoger nylig kaldte ham, maatte kunne gjøre et ganske andet Kunststykke end at gaa hen og forlove sig.

Lange.

Helene og Povig! ... Du lyver, Beldenak.

Beldenak.

Ja, hvad det angaaer, saa gjør Svoger bedst i at opsætte sin Dom lidt endnu. Det vil ikke falde saa vanskeligt, at skaffe Dig alle de Beviser, som Du anseer for nødvendige.

Lange.

Ja! Beviser, Beviser! blot et eneste.

Beldenak.

I Middags hørte jeg dem nede i Haven bestemme et Afskedsmøde heroppe i aften, saasnart Du var gaaet ned for at see Rosknægtene danse. Lad blot som Du gaaer, og vend strax tilbage igjen, saa troer jeg vist, Du vil faae flere Beviser, end Du selv skytter om.

Lange.

Min Datter forlovet med Povig ... en Borgerlig ... et Menneſke, der neppe kjender sine egne Forældre.

Beldenak.

Det kan ogsaa undertiden være svært nok. Hun har vist heller ikke spurgt ham om hans Forældre. Kjerlighed forøger vel Slægtregistrene, men den studerer dem sjældent. — Nu vil jeg gaa min Vej, og naar saa Svoger kommer tilbage fra Haven, kunne vi jo altid tales ved om, hvem af os der har Ret. (Gaaer, men vender tilbage i Udgangen.) Forresten har jeg ikke fortalt Dig dette for at bagtale Nogen. (gaaer)

Lange (synker ned paa en Stol.)

Han taler med en Sikkerhed ... skulde det alligevel være muligt! ... Bee mig! altsaa baade Søn og Datter ... Det er da truffen ind, hvad hun spaaede, den Aften hun døde ... der vilde komme en Gjengjeldelse ... Iys! hvem er det?
(gaaer.)

Tredie Optrin.**Povik. Ingo.**

Ingo stiller sig ved Altandøren og seer ud. I en lang Afstand høres enkelte Toner af Musikken. Efter et Dieblis Tauskeb siger:)

Povik.

Nu falder Mørket paa, imorgen ved denne Tid ere vi langt herfra.

Ingo.

Jeg tænker paa, at alle de Andre dernede ere saa glade, de synge og danse, det er mærkeligt, Du! jeg har aldrig været glad. Naar jeg gaaer alene omkring inde i Skoven, hvor jeg veed at Ingen kommer, og betragter det rige, det veglende Liv omkring mig, saa synes jeg mig selv saa fattig, saa forladt, da er det mig, som mit Bryst det skulde sprænges, og der kommer Taarer i mine Dine. Sidder jeg nede ved Søen og stirrer ud over Havet, kommer den samme Sorgmodighed over mig, saadan gaaer Dagen, jeg lever og jeg spiser og jeg sover, for at begynde det Samme imorgen igjen. Jeg kjender ikke til Lykke og glemmer ikke paa nogen Grindring, jeg glædes aldrig over Noget, jeg leer aldrig. Hvoraf kan det være?

Povik.

Det kommer deraf, at vor Natur efterhaanden taber i Livlighed hvad den vinder i Dybde. Du fører et stille og ubevæget Liv herhjemme, det staaer i Strid med dine Evner, det sløver og forstemmer. Du trænger til den friske Lust, til Orkan og Storm, her hjemme møder Du kun lutter Solskin; derfor skal Du ud i Verden, for at prøve og lide og kæmpe Dig træt mellem Savn og Længsel; Stormene ville komme, frygt dem kun ikke, min Broder! hvad enten Du vinder eller taber i Kampen, vil

Du gaa større ud af den og siden kunne lee og juble med de Andre.

Ingo.

Det er vidunderligt, hvor Du dog veed Besked om Alt.

Povik.

Det har jeg kun din Fader at takke for, han lod mig tage Deel i din Underviisning. Det videt jeg veed mere end Du, lærer Du snart.

Ingo.

Nei Povik! det ønsker jeg ikke, jeg vil hellere blive ved at have din Hjælp nødvendig, og lære af Dig. Du maa blive ved at fortælle mig, hvad jeg ikke veed; jeg lytter til og lærer saa gjerne... Nu er jeg træt og vil gaa til Ro; følger Du med?

Povik.

Jeg kommer om lidt.

Ingo.

Ja, det er vist for tidlig for Dig endnu, Du er saa stærk og bliver aldrig træt. Saa vil jeg vente paa Dig i vor Stue til Du kommer. (Vi gaa men standser.) Hør, Povik! inde i Rustkammeret hænger en smuk Dolk med Hjortehornskaft, den har jeg altid syntes saa godt om.

Povik.

Ja, jeg veed det, Du viste mig den forleden.

Ingo.

Jeg vilde gjerne have den med til min Rustning, vil Du bede Fader om Tilladelse dertil?

Povik.

Hvorfor forlanger Du den ikke selv af ham?

Ingo.

Jeg veed det ikke, det er som om jeg mangler Stemme, hvergang jeg beder ham om Noget, han seer saa vist paa mig, jeg frygter for hans Dine.

Povik.

Du gjør Uret Ingo, stor Uret i bestandig at nære disse Tanter. Din Fader holder af Dig, meget mere end Du troer, han er saa god og overbærende.

Ingo.

Nei, ikke altid, ikke altid Povik! han slog mig dog engang...

Povik.

Ja, jeg veed det, men hvorofte behøver jeg at gjentage, at Du havde forseet Dig imod ham.

Ingo.

Jeg søger ogsaa at glemme det; men Erindringen derom vender altid tilbage. Om Natten, naar jeg vaagner, synes jeg at høre hans Stemme, ... hans Bryn rynke sig, han truer mig, ... i mine Drømme viser han sig bestandig som en Fremmed og indjager mig Frygt, jeg synes at

han slaaer mig igjen... Naar jeg drømmer om Dig og Helene, komme I mig venlige imøde... Hvoraf kan det være, Povitz. Du maa jo vide det.

Povitz.

Det kommer deraf, at Du vedbliver at nære en falsk og ugrundet Forestilling, som Du forlængst burde have forjaget.

Ingo.

Det burde jeg vist... og det skal ogsaa nok lykkes mig, siden Du ønsker det. (gaaer.)

Fjerde Optrin.

Povitz. Helene.

Povitz (lytter.)

Jeg tager ikke fejl, jeg kjender disse Trin, mit Hjertes Banken siger mig, at det er hende.

(Helene kommer, Povitz gaaer hende imøde og griber begge hendes Hænder.) Helene! Min egen, smukke Helene!

Helene.

Det er da sidste Gang, vi To mødes her.

Povitz.

O nei! sig ikke det, tænk heller, at det kun er for en Aften vi skilles, der ligger blot en Nat mellem denne og vort næste Møde.

Helene.

En lang Nat, efter hvilken der maaskee aldrig følger nogen Morgen.

Povik.

En Nat, Helene! hvori Drømmen atter forener os. Saa kommer Dagen, lang, sommervarm, med Seirens lyse Solskin om sin Pande.

Helene.

Ja, Du har Ret, vi To maa mødes overalt, hvor en Tanke kan naae hen; selv hver en Hilsen, som jeg sender til min Broder maa finde Dig, thi det er Dig, som gav ham tilbage til os, og alt hvad han er, det er han kun ved Dig.

Povik.

Tal dog ikke derom, det jeg har kunnet gjøre for Ingo, har Du betalt, den første Gang Du smilede til mig.

Helene.

O, men midt i min Lykke dufter bestandig dette Skræmmebillede frem, som hvisker: Imorgen, imorgen sees I dog ikke.

Povik.

Imorgen og hver Dag, indtil jeg kommer tilbage, skal Have, Mark og Skov som saae os sammen være et Echo af mine Tanker, og sige, at jeg elsker Dig, jeg elsker Dig, Helene! saa dybt saa inderligt og trofast, som et Menneske kan elske.

Helene.

Ja, Du har bestandig Trost for Alle.

Povik.

Undtagen for mig selv, thi hvis det ikke skeer saaledes som jeg siger, hvis vi i aften virkelig skiltes Helene, glemte jeg ikke dit Smil i mit Hjerte, og har jeg ikke alle disse Minder med mig til det fremmede Land, hvad skulde der da blive af mig? Men som Fuglen, der husker hver Brødkrumme man kaster til den, vil jeg leve i min Lykke, med den vil jeg kæmpe og vende tilbage til det Sted, hvorfra den blev mig skjænket. Tal dog lidt til mig, lad mig atter høre din Stemme, slaa ikke dine milde Dine til Jorden, see paa mig, Du taler ogsaa naar Du tier. Og naar jeg nu kommer tilbage igjen, med Held og med Hæder... tænk ogsaa derpaa... saa træde vi hen for din Fader, Haand i Haand, fortælle ham, at vi holdt af hinanden, lige fra vi legede sammen som Børn, og bede ham om hans Samtykke.

Helene.

Min Fader er saa streng, jeg frygter for, han afflaaer vore Bønner.

Povik.

Da har jeg en bedre Mening om ham, jeg troer, han siger ja til dem.

Femte Optrin.

Lauge (styrter ind.) Povik. Helene.

Lauge.

Nei, ved min Himmerigs Bart! det gjør han

ikke . . . Saaledes gjengjelder Du altsaa min Tillid til Dig . . . jeg maatte see det selv, Povik! for at kunne fæste Lid dertil. Du lister Dig i Skjul af Aftenen til et uerfarent Barn, Du lokker hende med Løfter, med Drømme og Hjernespind, som kun Ufornuft og Lettroenhed kan fæste Lid til; og ved min Vre! det er velgjort, at Du netop vælger Aftenen, den fritager hende idetmindste for at see Dig rødme.

Povik.

Men Ridder Golt, eders Datter og jeg har ikke Skjul og ikke Mørke behov.

Lange (heftig.)

Hi stille! . . . Du kan spare dine Ord, jeg troer dem ikke mere.

Helene.

O, lad ham idetmindste have Lov til at retfærdiggjøre sig, han vil kunne fortælle Dig . . .

Lange.

Her nytter det ikke at fortælle . . . det jeg har seet slaaer til. Heldigviis er jeg kommen tidnok, for at kalde Dig tilbage til dine Pligter og drage Dig bort fra den Afgrund han førte Dig mod.

Helene.

O, men Fader! . . . hvor Du tager feil. Jeg troede dog, Du kjendte Povik bedre.

Lange.

Fra dette Dieblif kjender jeg ham fuldkom-

men ... Han beder Dig om at haabe ... hvorpaa? Paa en Tid, hvori en Adelsmand, for at frone en saadan Beilers vanvittige Tro, skulde glemme, hvad han skylder sig selv og den Slægt hvorfra han stammer, skulde besudle en Ære, som han modtog reen og uplettet og overgive sit Barn til en fornødret og brændemærket Tilværelse ... Han taler til Dig om Fremtiden, og husker ikke paa, at Fremtiden for ham kun er Udsigt til Forglemmelse, til atter at søge sig et Skjul i den Krog, hvori han fødtes ... Forlad os ... gaa!

Helene.

Nei, jag mig ikke bort, det Du kan sige, tør jeg vel høre, og dersom det er en Brøde, at vi elske hinanden, da bære vi hver sin Deel af den.

Lange.

Men saa ti dog, Ulykkelige! Du veed jo ikke hvad Du selv siger. Gaa paa dit Bærelse, med Dig skal jeg tale siden.

Helene.

Blot et Ord, eet eneste ... o! vend Dig ikke fra mig, see ikke saa mørkt paa mig. Vær os en mild og naadig Dommer.

Lange.

Men saa gaa dog.

Helene.

Jeg gaaer; men huff paa min Fader, at her

i dette Huus er En foruden mig, som vil komme til at lide under enhver Uret, Du tilføier Povik, og at Du i dette Dieblif ikke blot fjælder min, men ogsaa min Broders Dødsdom. (gaaer.)

Sjette Optrin.

Lange. Povik.

Lange.

Dg nu os To ... Du spiller altsaa Elsker her ... aa ja! hvorfor ikke, den Rolle kunde endda blive ret indbringende for Dig i Fremtiden. Du regner godt Povik, men Du husker daarligt. Du tænkte ikke paa mig; og om endog hun, dette Barn! saa ung og ubekjendt med Verden, kunde lade sig lokke til at glemme hvem hun var, saa burde Du dog idetmindste erindre, hvem Du selv var, og hvorfra Du er kommen.

Povik.

J behøver ikke at minde mig derom, Ridder Golt. Jeg har hverken glemt, hvem jeg er, eller at jeg skylder Eder saameget, at alle eders Fornærmelser i denne Time ikke ere istand til at forringe min Gjæld.

Lange.

At Du et Dieblif kunde tænke Dig Muligheden af, at jeg vilde give mit Samtykke til en saadan Forbindelse.

Povik.

Ja, det er min Feil, jeg tænkte det, jeg haabede det.

Lange.

Saa see Dig om i denne Hal, hvorhen Du vender dit Die, møder det Mænd af min Slægt, der hver især have skrevet deres Navne i dette Lands Historie.

Povik.

Ja Herre! . . . jeg seer dem . . . Fortiden.

Lange.

Hvad er da Du blandt dem?

Povik.

Jeg er Fremtiden, Herre Ridder! Og nu skal I ogsaa høre, hvad jeg har at sige. Paa Væggen der hænger en berømmelig Slægt, for hvilken jeg blotter mit Hoved, men det er Adelsmændene og deres Venner der have skrevet Historien; hvis man havde været ligesaa omhyggelig i at optegne den Slægts Bedrifter, til hvilken jeg hører, vilde Afstanden mellem os maaskee være mindre stor, saa vilde man stundom have opdaget den skjulte Røstestang til flere af de Bedrifter, for hvilke vi arbejdede og I modtog Lønnen Jeg elsker eders Datter, men i Tugt og Ære, behøver jeg vel at sige det. I burde dog vide, at man blot saaledes kunde nærme sig til Helene; i mine Blikke har hun kun læst Tilbedelse, af mine Ord har hun

fun hørt Tak for den Lykke hun gav mig . . . Jeg elsker hende, dermed er Alting sagt; hvad en Mand kan gjøre for at fortjene hende, vil jeg gjøre, vil arbeide og kæmpe, som ingen Anden. I skal nok selv komme til at spørge Nyt derom. Naar saa Striden er endt, vil jeg vende tilbage, vil jeg træde for dit Alsyn, knæle, som jeg knæler nu, og si: vredes ikke Herre Fader! vi elske hinanden og bede om dit Samtykke.

Lange.

Og jeg vil nægte det, den Dag, ligesom jeg nægter det iaften. Helene bliver aldrig din, om saa min hele Slægt steg ned og knælte ved din Side. (Beldenaf i Baggrunden, lytter.)

Povik (reiser sig.)

Eders Slægt! velan! I har sagt det . . . Siden de Døde ikke kunne komme, skal de Levende gjøre det . . . eders Frænder skulle forene deres Bønner med mine.

Lange.

Og om saa hans høie Raade Kongen selv kom og bad for Dig, det nyttede dog ikke.

Povik.

Godt Herre! vi ville see derpaa. Hans Raade Kongen skal komme og fri for mig.

Lange.

Kongen! Du maa jo være vanvittig.

Povik.

Jeg siger det, han skal komme, stol paa mig, og førend det skeer begierer jeg ikke Helene. Er I saa tilfreds?

Lauge.

Nei Povik! Kongen skal ikke komme, og dersom det endog skeete, vilde jeg gjøre ligesom iasten: Jeg afflaaer det, jeg jager Dig bort fra mit Huus og befaler Dig at glemme Helene.

Povik.

Al Herre Ridder! kan man da paa eengang elske og forglemme?

Lauge.

Har Du forstaaet mig? . . . gaa din Bei! . . . gaa!

Povik.

I vil det saa? I jager mig bort og nu, i denne Aften . . . O, Ingo! den stakkels Ingo!

Lauge.

Min Søn angaaer Dig ikke længer. Gaa, siger jeg og kom her aldrig mere.

Povik

(udstrækker begge Arme mod Lauge.)

Nu, saa Farvel da Herre! Gud være med Eder. Han gaaer men standjer ved Altanen, og træder ud paa denne, i det Samme kommer Beldenaf frem.)

Syvende Optrin.

Lange. Beldenak.

Lange

(er sunken ned paa en Stol uden at see Beldenak.)

Hvem kommer der?

Beldenak.

Det er mig. Jeg gif nede i Haven og figgede lidt paa Violerne og Tulipanerne, saa forekom det mig, at I bleve saa høirostede herinde, at jeg gif op for at spørge, om der var Noget jeg kunde være Svoger til Tjeneste med.

Lange.

Nei, lad mig blot være i Fred. Gaa Du ind og læg Dig, I skulle tidlig afsted imorgen.

Beldenak.

Aa, derfor behøver jeg da ikke at lægge mig. Jeg er en Mand, hvis Forretninger næsten altid have tvungen mig til at vaage om Natten, uden at jeg dog derfor har været mindre skikket til det, jeg havde at tage vare paa om Dagen. Men der falder mig Noget ind. Hvem af os fik saa Ret i vor Strid før? Jeg troer alligevel ikke, det bliver i de Rosenfrankers Familie, den lille Helene gifter sig. Jeg tvivler næsten ogsaa paa, at Svoger faaer hende til at tage En af de Brokkenhuser.

Lange.

Gaa din Vej, og lad mig være alene.

Beldenak (standser idet han gaaer.)

Ja, jeg siger det ikke for at bagtale Nogen. Det er sandt Svoger, mens jeg gik derude og saa paa Tulipanerne, faldt det mig ind, at siden Helene ikke saaer Lov til at tage Den, hun selv har valgt, og sandsynligviis ikke tager Nogen af dem, Du har valgt hende, saa vilde jeg være meget lykkelig, hvis hun vilde have mig. Jeg har altid holdt meget af hende, Du, og Du kan være vis paa, hun skulde saa det godt hos mig. For det Første vilde jeg da nu strax høre op med at spille, dernæst —

Lange

(uden at agte paa Beldenak.)

En saadan Veiler til min Datter.

Beldenak.

Ja, der kan da ikke være noget Særdeles at udsætte paa mig. Jeg har ingen Formue, det er sandt, men til Gjengæld har hun jo nok for os Begge. Jeg er en rask Karl, stærk som en Tyr, modig som en Løve, og har endnu aldrig fundet min Overmand.

Lange (i Tanke.)

Det er dog utroligt.

Beldenak.

Jeg forbander Dig til at det er sandt. Naa! hvad siger Du saa til mit Forslag, Svoger.

Lange.

Og hun, dette Barn! —

Beldenak.

Ja, see det er rigtignok det Æneste, Du med Grund kan indvende, hun er kun sexten Aar, jeg derimod snart fem og fyrge.

Lange (vaagner op.)

Hvad siger Du?

Beldenak.

Jeg siger, at jeg til Mortensdag bliver fem og fyrgetyve Aar.

Lange.

Er Du gal! — hvad angaaer det mig?

Beldenak.

Naa, Du har altsaa slet ikke hørt Alt det jeg her har staaet og fortalt Dig?

Lange.

Ikke et Ord, men det kan ogsaa være ligemeget, gaa blot din Bei, Du hører jo, at jeg vil være alene.

Beldenak.

Ja ja, vi have jo Tiden for os Svoger, Du kan faae min Historie en anden Gang. (gaaer.)

Ottende Optrin.

Lange. Ingo (fra modsatte Side.)

Lange (affides.)

Nu ogsaa ham! Saa har da min hele Slægt

sammensvoret sig mod mig iaften. Isandhed! jeg er en lykkelig Mand! (høit) Hvad vil Du, min Søn?

Ingo.

Helene siger, at Du er vred paa Povis.

Lange.

Jeg har vel Aarsag dertil.

Ingo.

Hvor er han?

Lange.

Han kommer ikke mere.

Ingo.

Han kommer ikke mere!

Lange.

Hør Ingo, min kjære Søn! Povis har skuffet os, frænklet os dybt, tænk Dig blot, han har benyttet din Søsters Ungdom og Ufornuft til at forlede hende til at elske ham.

Ingo.

Det har Povis?

Lange.

Ja, ikke sandt, det lyder næsten utroligt, men det er dog Tilfældet. Fra det Dieblis, jeg kom til Kundskab herom, indseer Du nok selv, at han umuligt kunde blive her længer . . . Jeg jog ham bort.

Ingo.

Hvor gif han hen?

Lange.

Formodentlig tilbage til det Mørke, hvorfra han er kommen, men vi ville ikke tale mere om ham.

Ingo.

Jeg skal nok finde ham igjen.

Lange.

Finde ham? ... Du, Ingo!

Ingo.

Hvor han er, vil jeg ogsaa være. Povik og jeg fulgtes altid sammen.

Lange.

Men betænk dog min Søn! Du kan jo umulig gaa herfra ... og imorgen drager Du med de Andre i Krigen.

Ingo.

Nei, jeg drager ikke med de Andre, jeg følger Povik,

Lange.

Nu nok herom! Du bliver her, imorgen følger Du med din Morbroder Beldenak og glemmer Povik.

Ingo.

Jeg glemmer ikke Povik.

Lange (farer hestig imod ham.)

Hvad siger Du, Dreng! vover Du ogsaa at trodse?

Ingo.

O Fader! ... betænk hvad Du gør ... Du vil da ikke slaa mig, det vilde bedrøve Dig selv siden ... Du veed nok, Du har en tung Haand, ... Den traf mig engang før ... jeg forvandt det vist aldrig ... De sige ogsaa, at min Moder døde af Sorg derover, efterat hun havde udgrædt alle sine Taarer.

Lange.

Men saa ti dog Ingo! for Jesu Christi Skyld, ti ... jeg vil jo ikke slaa Dig ... Du maa blot ikke tale saaledes.

Ingo.

Men Du maa heller ikke fordre, at jeg skal følge med de Andre. Naar Poviz ikke er med, vil jeg dog ikke kunne udrette Noget. Jeg bliver derfor hjemme hos ham.

Lange

(strækker fortvivlet Hænderne iveiret.)

Er der da Ingen, som vil have Medlidenhed med mig? Det er jo til at blive affindig over.

(synker ned paa en Stol.)

Niende Optrin.

Poviz. Ingo. Lange.

Ingo (iler hen mod Poviz.)

Poviz, o Poviz!

Lauge.

Hvorledes! Du vover atter at vise Dig?

Povik.

(dæmpet til Lauge.) Glem blot alt Herre! idetmindste saalænge han er tilstede, jeg bønfaller Eder. (hoit) Jo, Ingo, Du følger med de Andre imorgen. Du har engang sagt det, din Fader fordrer det, og en Mand maa holde sit Ord.

Ingo.

Ja, men saa gaaer Du med.

Povik.

Ja vist! jeg gaaer med.

Ingo.

Ikke sandt, Fader! Du forlanger ikke mere, at vi skulle skilles, tænk paa, at naar Du tager Povik fra mig, har jeg slet Intet tilbage.

Lauge (tier.)

Povik (griber hans Haand.)

(dæmpet.) J seer jo selv, hvormeget han har mig nødig.

Lauge.

Povik kan blive.

Ingo.

Jeg kan ikke undvære Dig, Povik! Du veed det godt, hvor kunde Du da nænne, at gaa fra mig? Det er som om Du tager alle mine Tanker med, naar Du er borte. Vi skulle være gode mod

Dig Allesammen, det kan Du tro, Fader ogsaa, og Helene, min smukke Søster! naar Du holder af hende, skal hun ogsaa holde af Dig og blive din.

Lauge (stamper i Gulvet.)

Nei, nei! haab blot ikke det.

Ingo (efter et Diebligs Løusshed.)

Jo hun skal.

Lauge.

Aldrig, aldrig, saalænge jeg lever.

Ingo.

Saa vente vi Povig, indtil Fader er død, saa bliver jeg Herre og saa gifter jeg Dig med min Søster. (Lauge synker ned paa en Stol.)

Tæppet falder.

Anden Act.

Hovedkvarteret i de Danskes Leir foran Slottet Galemberg. Theatret forestiller en Hal med Dørre paa Siderne og en Aabning i Baggrunden, hvorigjennem man seer et Landskab. Faner og Vaaben ere opstillede i Hjørnerne af Hallen. Paa Væggen tilvenstre hænger et Brystharnisk og en Hjelm. Tilhoire i Forgrunden et Bord og to Stole. Det er henimod Aften.

Første Optrin.

Beldenak og Ramlau. (Spille Tærning.)

Ramlau.

Saa, lad det nu være nok for idag, jeg sidder jo her og vinder alle dine Penge fra Dig.

Beldenak (viser sin Pengepung.)

Blot et lille Kæst til, jeg har endnu en god Slump tilbage.

Ramlau.

Gud veed, hvorledes Du paa engang er bleven saa rig? Du taber bestandig og har endda Kommerne fulde.

Beldenak.

Ja, det maa jeg forstaa. Jeg benytter min Tid, Du!

Ramlau.

Hvortil? Du studerer maaskee Guldsmageriet.

Beldenak.

Nei! Jeg studerer Menneskene.

Ramlau.

Hvad studerer Du hos dem, deres Tis og Færdigheder?

Beldenak.

Nei deres Svagheder, det er nok saa godt et Studium. Forresten har jeg tænkt paa at betro Dig, hvorledes jeg er kommen til mine mange Penge. Du har jo Vagt inat.

Ramlau.

Ja, blandt Forposterne.

Beldenak.

Godt, saa kommer jeg ud til Dig.

Ramlau.

Du holder i den senere Tid meget af at spadserere ud til Forposterne, endogsaa udenfor dem, tag Dig iagt Beldenak, det er farligt.

Beldenak.

Aa, Folk som jeg og mine Lige kjende ikke til Frygt, tvertimod Du... Faren kildrer. Syv!

Ramlau.

Ja, nu har jeg advaret Dig... Jeg troede ellers det var hos din Svoger Folk, Du havde funden din Guldgrube. Der var jo en Gister-

maalsplan iværk mellem Dig og hans Datter, eller er den maaskee gaaet overstyr igjen?

Beldenak.

Ivertimod! det var i den Anledning jeg skrev til Lauge og fik ham og hans Datter til at komme ud til os idag. Du kan ikke forestille Dig, hvad det er for en elskværdig Familie; jeg gjør særdeles meget af dem Allesammen, og saa ere de saa rige, saa rige. Elleve! ... min tilkommende Brud bliver desuden eneste Arving.

Ramlau.

Hun har en Broder.

Beldenak.

Aa, det Blegnæb vil være begravet længe før han kan gjøre mig Arven stridig.

Ramlau.

Det er ellers mærkværdig, som han forstaaer at bringe sig iveiret, siden han kom hertil. I de første Dage vakte han Opsigt ved sit tause og tilbageholdne Væsen, vi lo af ham og havde ham saa smaat til Bedste.

Beldenak.

Ja, jeg mærkede det nok ... Han længtes efter Hjemmet det Kyllingehoved!

Ramlau.

Men saa gaaer han hen og udfordrer gamle Mogens Krabbe og jager ham en Kugle igjennem

Skuldren, det forandrede Sagen, fra den Dag lod man ham i Fred og finder nu Alting herligt hos ham.

Beldenak.

Han kan takke mig for det Hele, jeg raadede ham til at lade Krabbe skyde først og derefter gaa ham lige ind paa Livet, før han brugte Pistolen. Otte!

Ramlau.

Nei fem!

Beldenak.

Var der kun fem? lad gaa da.

Ramlau.

Folk antage ellers, at det er Povig, der har staaet bag ved Alt. De hænge jo bestandig over hinanden. Det er en modig Karl denne Povig, det maa man lade ham.

Beldenak.

Det kan gjerne være. Jeg har aldrig mærket Noget til det. Hjemme hos Folk ansaar man ham for en opblæst Vindboitel. Det siger jeg dog ikke for at bagtale Noget. Tolv! see selv efter.

Ramlau.

Det trækker forresten længe ud med vore Folk denne Gang, tre af Regimenterne drog bort imorges ved Daggry og man har hørt dem skyde dernede hele Tiden.

Beldenak.

Jeg begriber ikke, hvad det hele Tog skal betyde. Vi ligge her og spille Tiden foran dette fordømte Slot, det har kostet os en Mængde Menneſſeliv og altsammen blot for at faae denne gamle Oberſt Gynther tilbage, ſom ſidder fangen derinde.

Ramlau.

Er Du da den Gneſte, ſom ikke veed, hvor ſtor Pris Kongen ſætter paa Gynther? Oberſten har jo været hans høire Haand under hele Felttoget. Da de Keiſerlige fangede ham, blev der ſtrag tilbudt at udvegle ham for fire af deres, men General Fürſtenberg afſlog det; vi lovede en uhyre Sum i Loſepenge, Fürſtenberg afſlog det. — Kom og tag ham, hvis I kan, lod han ſvare og det er det vi i Dag for tredie Gang prøve paa . . . Stop lidt; det Raſt gaaer om igjen.

Beldenak.

Hvad for Noget! gaaer det om?

Ramlau.

Ja viſt, Du ſidder jo der og ſnyder mig midt i mine aabne Dine.

Beldenak (ſarer forbitret op.)

Guds Død, Menneſke! det vover Du at ſige mig.

Ramlau.

Jeg vover at kalde Dig en falſk Spiller, en Bedrager! hvad ſvarer Du dertil?

Beldenak (drager Kaarden halvt.)

Hvad jeg svarer! (seer sig om og støder Kaarden tilbage i Skeden igjen). . . . Jeg siger, at Du tager feil, min gamle Ven! Jeg sad i Tanker og spillede maaskee lidt skjodesløs, . . . det er ikke værd at blive vred for saa lidt. Lad os tage fat igjen.

Ramlau (reiser sig.)

Nei, jeg gider ikke spillet mere med Dig.

(Musik lyder i lang Afstand.)

Beldenak.

Skal vi da gaa ned og drikke lidt hos Marketænderen.

Ramlau.

Nei, jeg drikker først naar mit Dagværk er endt . . . Der komme vore Folk, nu faae vi Nyt at høre. (gaaer.)

Beldenak.

Han drikker først naar hans Dagværk er endt, det er mærkværdig, mit Dagværk er næsten altid endt naar jeg har hørt op med at spille og drikke.

Andet Optrin.

Asfing. Lauge. Beldenak.

Asfing.

Ja, i Sandhed min Hr. Lauge! jeg lykønsker Eder til en saadan Son. Han behøver ikke at sætte sig i Gjæld til Fortiden, for at skaffe sit Navn Anseelse.

Lange.

Naar I vidste, hvor I glæder mig med disse Ord, og hvormeget de vinde i Betydning, ved at komme fra en Mand som Eder. Men fortæl mig lidt om ham. Jeg beder Eder. Jeg er ubekjendt med Alt, og kom først hertil imorges.

Assing.

Hvad vil I, jeg skal fortælle? Om hans tilbageholdne Adfærd her i Leiren, der danner en saa paafaldende Mod sætning til det vilde Liv, vi ellers pleie at føre, om Duellen, hvori han overvandt en af vore meest frygtede Krigsmænd, der tillod sig en fornærmelig Yttring om Eder, eller skal jeg fortælle om hans Kampe? I kan selv vælge, enhver ny Historie er en ny og hæderlig Bedrift.

Lange.

Min Svoger har tilskrevet mig om denne Duel, jeg vidste blot ikke, at det var for min Skyld den fandt Sted.

Assing.

Vi søgte ogsaa at skjule Alt, men det lykkedes ikke og hans Majestæt blev meget fortørnet over denne Historie. Dagen efter, endnu før den Kongelige Brede havde faaet Tid til at forberede sit Udbrud, bringer Ingo og denne Satan, Povis, Alt i Glemsel ved nye Triumfer. Og nu under Kampen idag, som vilde have bragt os en fuld-

stændig Seir, hvis vi ikke vare stødte paa en Hindring, som laa udenfor enhver mulig Beregning. Hvorledes har han ikke opført sig her?

Lange.

O, fortæl, fortæl! husk paa, det er en Fader, som lytter til sin eneste Søn's Bedrifter.

Asfing.

J maa da vide, at næsten hele Ingos Afdeling var omringet af en fjendtlig Overmagt, der ikke lod nogen Udsigt til Frelse. Flere af Folkene fastede deres Vaaben, en lille Hob kæmper endnu for at redde Fanen. En frygtelig Ild rettes imod dem. Det var ingen Kamp længer, men et Slagteri, ingen Erobring det kom an paa, men en Uressag, at redde det lille Stykke røde Løi, som svaiede frem og tilbage over deres Hoveder i Krudtrøgen, og hvis Stang eders Søn holdt fast i den ene Haand, medens han sloges med den Anden.

Lange.

Den brave Dreng!

Asfing.

Ja, jeg gjentager eders Ord . . . See paa mig Herre, jeg er en gammel Mand, mit Haar er blevet graat i Felten, det maa derfor staa til Troende, naar jeg erklærer det for umuligt, at kæmpe mere modigt end dette Barn, der i den skrækkeligste Fare blev sig selv lig, slog om sig som en Djævel, vendte Hovedet til Siden, for at

see efter Povig, smilede og slog igjen, til de banede sig en Veie og reddede Janen. Soldaterne, som havde seet ham i Leiren, kaldte ham en Maanesyg, de som saa ham i Striden, med flammende Dine, blussende Kinder, erklære ham for en Helt . . . og jeg for min Part holder mig til de Sidste.

Beldenak (farer op.)

Guds Død! hvor det er skjændigt!

Asfing.

Hvad behager?

Beldenak.

Hvor det er skjændigt gjort af saadanne to unge Knægte, at gaa hen og slaaes, uden at tage mig med.

Lange.

Og Povig da, hvorledes er det gaaet ham? (affides) det lader næsten til, han har glemt sit pralende Løfte fra den Aften vi skiltes.

Asfing.

Ja, naar jeg taler om eders Søn, tænker jeg ham bestandig forenet med Povig. Man har hidtil aldrig seet dem adskilte. Jeg veed ikke, hvem af dem der er Sjælen i den Andens Handlinger, Folk antage det er Povig. Povig selv derimod paastaar, at det er Ingo. Blot det er vist, at eders Søn vanskelig skulde kunne træffe et Menneske, der viste sig mere opofrende end netop Povig.

Lange.

Han har ogsaa nogen Marsag dertil.

Assing.

For Djæveln Herre! han skylder Jer maaskee meget. Det kan gjerne være, siden J selv paa-
staaer det; men derfor behøver en Mand da ikke
at gjøre sig til Baal for en Anden, eller frygte
for at være Fader til sin egen Ure.

Beldenak.

Hr. Capitain! J omtalte nylig et uberegne-
ligt Tilfælde, der idag havde berøvet os Seiren,
hvilket var dette?

Assing.

Det var Forræderi, Herre!

Beldenak.

Forræderi blandt os, det flinger jo utroligt.

Assing.

Ja, men man oplever dog saadanne utrolige
Tilfælde. Det er vist, at Fürstenberg var under-
rettet om alle vore Planer, skjøndt de først bleve
lagte igaar Aftes. Da vi droge ned til Floden,
fandt vi Bredderne besatte, da vi kom forbi de
store Moser, bleve vi modtagne af en morderisk
Ild fra Skarpskytterne, som laa skjulte i Rørene.
Som sagt, vi have en Forræder i vor Midte og
det er ikke først idag, vi gjøre denne Opdagelse.

Beldenak.

Oberst Gynther er altsaa ikke frelst endnu?

Assing.

Oberst Gynther sidder og kuffelurer i sit Fangetaarn; vi have mistet vore Folk og eders Søn har reddet vor Fane. Forresten hører jeg, at Generalerne ere inde hos Kongen og at de igjen have lagt en Plan til hans Befrielse.

Beldenak.

Det gjælder altsaa et nyt Tog imod Slottet?

Assing.

Man siger det, . . . ved Daggrø.

Beldenak.

Ah! et nyt Tog ved Daggrø.

Assing.

Nu har J hørt, hvad jeg kan fortælle Eder, Hr. Lauge Holst, hvis J skulde frygte for, at jeg har overdrevet min Ros, kan J faae den gjentaget af alle vore Officerer. Jeg maa nu gaa for at melde mig som Deeltager i det næste Tog.

(vil gaa, standser.)

Tredie Optrin.

Munk (med forbundet Hoved.) **De Forrige.**

Assing.

Ah, Munk! er det Dig og saaret. Hvor kommer Du fra? Folkene fortalte, at de havde seet Dig blive taget til Fange ovenfor Moserne.

Munk.

Det forholdt sig ogsaa saaledes, men jeg slap fri igjen.

Assing (rækker ham Haanden.)

Saameget destobedre! Jeg vilde ønske, de havde gjort det Samme ved gamle Oberst Gynther. Siden de vægre sig, skulde vi selv komme og tage ham.

Munk.

Naar?

Assing.

Imorgen.

Munk.

J kunne spare Jer Uleiligheden. Imorgen vil Gynther være død.

Assing.

Gynther død. Hvad mener Du?

Munk.

Fürstenberg gav mig fri for at jeg skulde bringe Hs. Majestæt det Budskab, at vi fra nu af ikke behøvede at spille flere Mennekeliv for Gynthers Skyld, siden han imorgen Kloffen fem vilde blive hængt paa Galemberg Slotstaarn.

Assing.

Guds Død Munk! hvad fortæller Du der.

Beldenak.

Det er jo skjændigt. Havde de endda bestemt sig til at skyde ham, men hænge ... Det er jo imod al Folkeret.

Assing.

J husker maaskee ikke, at Gynther blev greben i en Forklædning, medens han var ifærd med at optage et Kort over de Keiserliges Stillingen. Følg med mig Du, vi maa strax bringe dette Budskab til Kongen, saa sørgeligt det end er.

Beldenak (ibet de gaa.)

Nu bliver der vist intet Tog af imorgen, ved Daggrø.

Fjerde Optrin.

Ingo (i Rustning.) **Lange.**

Ingo

(iler hen til Lange og omfavner ham.)

O Fader, Fader! hvad jeg har oplevet siden vi saaes sidst.

Lange.

Min kjære Son!

Ingo.

Og har Du hørt det? jeg har kæmpet og seiret.

Lange.

Jeg har hørt Alt, Du har kæmpet, ikke blot for din egen Ære, men ogsaa for at værne om din Faders. Jeg er tilfreds med Dig, jeg er stolt af Dig, men jeg vidste nok, det maatte komme saaledes.

Ingo.

Ja, Du har Ret, Du vidste jo, at det var

Povig, som stod ved min Side, den gode Povig! som handlede for mig og kun traadte tilbage, for at jeg kunde modtage Lønnen. Du vidste det Altsammen Fader! Du kjendte ham jo saa nøie.

Pauge.

Men min Søn, jeg gjenkjender ikke Dig.

Ingo.

Det er ogsaa hans Skyld, Povig har lært mig at blive en Mand. Han har givet Dig en Søn, og Du indseer nu, hvor stor Uret Du havde den Aften, Du nægtede at give ham din Datter.

Pauge.

Lad os forbigaa dette. Du veed ikke, hvor meget Du bedrøver mig med denne Uttring. Mellem Povig og Helene er der en Afgrund, som ingen Tid og ingen Bedrift vil kunne udfylde.

Ingo.

Og hvorfor ikke? Jeg har tænkt derover, men aldrig kunnet begribe det. Siden Du og jeg daglig laane af hans Hæder, skulde han da ikke have nok deraf for hende? ... Igaar reddede han din Ære, idag har han reddet mit Liv... Hvor stor skal man da være, for at kunne fortjene din Gunst? ... Jeg mærker nok, Du kjender dog vist ikke Povig ret.

Pauge.

Men hvorfor nævner Du bestandig kun Po=

vig? ... Jeg tvivler ikke om, at han har været Dig en trofast Ven ... han havde jo saamegen Åarsag dertil; han har opfordret Dig til Mod og Manddom, men Du har bevist det. Vi vil ikke tale mere om Povig ... Følg med mig Ingo! din Søster Helene venter Dig, hun længes efter at see Dig igjen.

Ingo.

Lad os blot tøve lidt; Povig vil strax være her, han bad mig vente sig herinde. Naar han kommer, kan Du hilse paa ham først, saa gaa vi sammen til Helene.

Lange.

Nei, saa vil jeg heller gaa alene. Jeg ønsker ikke at tale med Povig nu.

Ingo.

Fader!

Lange.

Jeg mener blot ikke i dette Dieblif, siden kommer jeg tilbage igjen, saa vil jeg hilse paa ham og føre Dig til din Søster. (Han gaaer.)

Ingo.

Han holder ikke af Povig, ... det er dog besynderligt, men han kjender ham heller ikke, ellers vilde det være umuligt ... Mellem Povig og Helene ligger en dyb Afgrund, sagde han ... hvad bryder Povig sig derom; han som veed at finde en Udvei for Alt ... Jeg vilde gaa udenom — denne Afgrund ... Povig vil springe over den.

Femte Optrin.

Ingo. Povik (rækker Ingo Haanden.)

Povik.

Lad mig see paa Dig Ingo! jeg har jo ikke talt med Dig, siden vi bleve skilte i Trængslen ... Du er frelst, uskadt, ... det er herligt. Ja, saa kunne vi jo begynde igjen, naar det skal være, og Veiligheden tilbyder sig heldigviis allerede strax.

Ingo.

Hvad mener Du?

Povik.

Hertugen af Brunsvig er i dette Dieblif vendt tilbage fra et Krigsraad. Generalerne fandt Kongen i høi Grad forstemt over det øiensynlige Forræderi, som idag for tredie Gang har tilintetgjort vore Forsøg.

Ingo.

Jeg veed det.

Povik.

Et affskyligt, nedrigt Forræderi, der sniger sig omkring imellem os, aflurer vore Hemmelighed, triumferer over vore fløgtigste Beregninger, og som vi hidtil ikke have været istand til at opdage.

Ingo.

Jeg veed det.

Povik.

I Krigsraadet blev besluttet, at man inat skulde sende en Mand over til Slottet, en Mand med Hjerte og Hoved, ... forstaaer Du? for at han kunde finde en Udvei til at frelse den gamle Oberst Gynther, og søge at opnaa ved Rist, hvad man hidtil ikke har kunnet udrette med Magt.

Ingo.

Allerede inat?

Povik.

Ja, siden Fürstenberg har bestemt at lade Obersten hænge imorgen.

Ingo.

Det vil vist ikke være let, at frelse ham.

Povik.

Derfor tilbyder Kongen ogsaa Den, der har Vist til at paatage sig dette Bovestykke, en umaadelig Belønning.

Ingo.

Hvilken?

Povik.

Maaskee Penge, maaskee en Anførerpost i Hæren, maaskee en Forlehning hjemme. Hvad veed jeg.

Ingo.

Det lokker ikke os.

Povik.

Nei, Du har Ret, min Broder! det loffer ikke os . . . der maa mere til . . . men Wen Ingo, tænk paa den, . . . at vove hvad Ingen Anden turde vove, at udføre en Bedrift, som alle Andre forgæves have prøvet . . . alene, kun stolende paa sin egen gode Lykke.

Ingo.

Ja, og paa en trofast Kammerat, Povik.

Povik

(Slynger Armen om hans Skulder.)

Naturligviis! jeg glemmer ikke det . . . en Ven, en Broder, som man vidste, ikke vilde stusse naar det gjaldt . . . Det var en Bedrift for os To.

Ingo.

Troer Du, at den vil lykkes?

Povik.

Man maatte forsøge det, man maatte virke og handle, Du, som vi endnu aldrig have handlet, . . . tænk blot, to ærlige Hjerter, der ikke vide at forsage . . . hele Hærens Dine hviler paa os . . . deres Duster følge os . . . og Kongen, som fortvivler, som tæller Timerne til imorgen, fordi han sætter saa stor Pris paa denne gamle Gynther, . . . og din Fader, Ingo! hvor vil han ikke blive lykkelig over en saadan Bedrift.

Ingo (ryster paa Hovedet.)

O, min Fader!

Povik.

Nu vel da, din fromme Moder, som haabede paa din Hæder, som døde med denne Tanke . . . og din Søster, Ingo! . . . O, min Gud! hvis det lykkedes, saa vilde Alt jo være naaet og opfyldt.

Ingo (heftigt.)

Ja! ja Afgrunden.

Povik.

Afgrunden? hvad vil Du sige dermed?

Ingo.

Saa vilde Afgrunden være udfyldt . . . Du har Ret, Povik! vi To maa forsøge det, naar Du blot leder Alt, saa vil det gaa, . . . Vi ville frelse den gamle Gynther.

Povik.

Det vil gaa, det maa gaa. Gud vil ikke nægte mig denne Lykke . . . Naar nu Hertugen kommer herind, og meddeler Kongens Onske for Officererne, saa kunde man sige til ham: Jeg vil forsøge det, jeg vil gjøre Alt hvad et Menneſke kan gjøre for at frelse Oberst Gynther, lykkes det, kommer jeg tilbage med ham, —

Ingo.

Men hvis det ikke lykkes?

Povik.

Ja, i saa Fald vil Ingen kunne bebreide mig mit Uheld, thi da vender jeg ikke tilbage.

Ingo.

Retop, saaledes maatte man sige. Din Kløgt og dit Mod veed ogsaa at faae Bugt med Alt.

Povik.

Naturligviis! det er disse to Egenskaber jeg daglig benytter til at arbeide mig frem med, hvis jeg ikke havde dem, havde jeg slet ingen Ting.

Ingo.

Lad os nu opsoge Hertugen, maaskee komme vi allerede forsilddigt, saa at en Anden har tilbudt sig før os.

Povik.

Jeg tvivler om det Ingo.

Ingo.

Det er altsaa meget farligt?

Povik.

(Affides.) O min Gud! hvor han dog er tillidsfuld og umistænksom. (hejt) Ja vist, ja vist, det vil ikke være let, Gynthers Fængsel er godt lukket og Fjenden vaager, men hvad gjør det? Paa Faren ville vi tænke, naar den er tilende, ligesom imorges, ligesom vi altid gjorde tilforn. Det lover jeg Dig blot, og Gud vil hjælpe mig til at holde mine Ord: Af Faren skal jeg nok tage min Deel.

Ingo.

Ja, det veed jeg Povik. Det pleier Du jo altid. Jeg spørger heller ikke, fordi jeg frygter, naar Du blot gaaer med er det godt.

Sjette Optrin.

Hertugen, Lauge, Helene, Assing, Ramlau,
Flere Officerer.

(De to Første træde frem i Forgrunden. De Øvrige komme lidt senere.)

Hertugen.

Naa, I har da allerede seet og hilst paa eders Søn idag, veed I vel, Hr. Ridder! at I derved berøver mig den Glæde, at kunne forestille Eder en Helt, hvem jeg ærer og beundrer.

Lauge.

Eders Høiheds Roes gjør mig saare lykkelig; og dog... det forekommer mig, at I skatter min Søns Fortjenester for høit. Jeg synes, det maatte være let at blive en Helt her, i eders Nærhed, hvor man daglig har saamange ophøiede Exempler for Die.

Hertugen.

Ja, ganske vist, Ridder Lauge, jeg troer selv, at eders Søn har efterlignet de Exempler, han her har for Die, han behøvede heller ikke at søge længe, for at finde et fortræffeligt Mønster. Der staaer en Mand, af hvem jeg troer han har lært Noget. (Han peger paa Povitz, som er bleven staaende noget borte.) Kjender I ikke Povitz, Ridder Lauge?

Lauge.

Na jo, jeg kjender ham nok.

Hertugen.

J hilser ham idetmindste ikke. (Lauge betænker sig.) J Sandhed, Hr. Lauge Holk, det er nok muligt, at J er fornemmere end Hans Majestæt, Kong Christian den Fjerde, men Kongen er idetmindste høfligere end J.

Lauge.

Høfligere?

Hertugen.

Ja, jeg saae ham nylig række Povik Haanden, han takkede Den, af hvem han havde modtaget Tjenester, og det er alligevel et Spørgsmaal, om Kongen havde saamegen Grund til at takke ham som J.

Jugo

(har talt med Helene. Han vender sig til Povik.)

Men Povik! seer Du ikke Helene, Du har endnu ikke talt med hende, ikke engang sagt Goddag til hende.

Povik (med et Blik paa Lauge.)

Jeg venter.

Lauge (rækker ham Haanden.)

Goddag Povik! . . . Gaa hen og hils paa min Datter.

Povik.

Jeg maa . . . J tillader det . . . (trykker Lauges Haand) tak Herre! (Han iler hen til Helene og kommer derved til at staa med hende paa venstre Side af Theatret. Jugo træder hen til Lauge paa høire Side. Hertugen drager sig tilbage til Officererne.)

Ingo.

Min kjære Fader! hvor det er smukt af Dig.

Lange.

Det er jo Dig min Dreng, der idag har skabt en Fest for mig . . . derfor skal Alle være glade.

Povitz (dæmpet.)

Tak, tak Helene! . . . Du har altsaa ikke glemt mig. Du tænker paa mig, som da vi vare hjemme, som i enhver af de Timer, hvorfra jeg nu henter al min Styrke til at handle.

Helene.

O, naar Du vidste, hvorledes jeg har skjælveth og frygtet for Dig og hvor inderlig jeg bad for Dig, medens jeg vidste, at Du hver Dag gik til Faren, til Døden.

Povitz.

Nei, til Seiren, Helene. Gud har bevaret mig for din Skyld. Desuden, min egen Elskede! jeg havde jo ikke Tid til at lade mig slaa ihjel, siden jeg maatte arbejde for Dig, for os Begge. — Der kommer allerede din Fader. Farvel Helene! . . . Godnat Alt hvad jeg savner og elsker. (Kysjer hendes Haand) Dette er en Hilsen fra min Sjæl og dette fra mit Hjerte. Min Sjæl er mit Haab, mit Hjerte det er min Kjærlighed til Dig.

(Hertugen træder frem midt i Theatret, Ingo hos Povitz, Officererne samles om Hertugen.)

Hertugen.

Mine Herrer! Enhver af Eder kjender vist den levende Interesse, Hans Majestæt føler for Oberst Gynther. Fürstenberg agter at lade ham dræbe imorgen; for om muligt at hindre dette, har Hans Majestæt besluttet, hemmelig at sende en behjertet Mand over til Slottet i aften, og endnu engang at forsøge et Middel til Oberstens Frelse.

Ramlau.

En Mand imod et Helvede, befolket af Slagsbrødre.

Hertugen.

Han vil kunne faae Saamange til sin Bistand, som han ønsker.

Beldenak.

Og hvad tilbyder Kongen Den, som sætter sit Liv i Fare for en saa halsbrækkende Bedrift? Det maatte da være noget Klæffeligt, noget...

Hertugen.

Hans Majestæt agter ikke at tinge med sin Naade. Alt hvad han er istand til at give, skulde blive denne Mand til Deel. Jeg har forebragt Hans Majestæts Ønske, jeg venter eders Svar, og henvender mig i denne Anledning først til Eder, Capitain Alsing. I er den Ældste og tilige den Mand, eders Kammerater have betegnet som den meest usøfærdede af alle vore Officerer.

Assing.

Og jeg min Hertug, afflaaer at overtage dette Wrende.

Hertugen.

J afflaaer det?

Assing.

Ja, fordi jeg anseer det for umuligt at udføre. Lad os blot drøfte Sagen lidt nøiere. Hvad forslaaer vel een Mand, ... ti ... hundrede, mod en heel Armee, som vaager med tændte Lunter foran Bøsserne, mod en General, der i Snubhed og Gift ikke lader sig overgaa af Rogen. Hvad forslaaer Modet foran Jerngitre, tilstængede Porte, alentykke Mure og uoverstigelige Volde? og nu ovenikjøbet en Frist, som kun varer fra iaften til imorgen tidlig... Ja, J seer saa mørk paa mig, naadige Herre! men finder J ikke selv, at det næsten vilde være altfor eventhyrligt, at haabe paa Lykke i et saadant Foretagende?

Hertugen.

Mit Wrende her er kun at forelægge Eder Hans Majestæts Plan, men ikke at bedømme den.

Assing.

Nu vel, saa lad Hans Majestæt da forlange mit Liv, og jeg skal til enhver Tid være rede til at ofre det, i en Kamp, et Overfald, ved Nat eller Dag, det kommer ud paa et. Stil mig foran dette forbandede Slot med tilstrækkeligt Mand=

skab, saa skal jeg tage det og vende op og ned paa det Hele, lykkes det ikke og jeg ikke vender tilbage, saa er det fordi jeg er død, men jeg vil idetmindste have saamegen Løn, at der gives mig Udsigt til at naae det Maal jeg slaaes for, og det kan ikke være Tilfældet her.

Hertugen.

Er da den Løn Hans Majestæt tilbyder, ikke tilstrækkelig for Den, der vender heldig tilbage?

Assing.

Men han vil ikke vende tilbage. Det er umuligt. Eders Høihed kan tro mig paa mit Ord, jeg har nogen Erfaring i Sligt.

Hertugen.

J Krigsraadet var man dog af en anden Mening.

Assing.

Det beviser kun, at man gjerne troer det man gjerne ønsker. Desuden ... en Løn af den Art, J nylig nævnede ... aa ja! Hans Majestæt kunde tilbyde den, men man kunde blot ikke modtage den.

Hertugen.

Hvad mener J, Hr. Capitain?

Assing.

Man frelser ikke et Menneske fra Døden for at modtage nogen Belønning derfor. Forresten har jeg kun talt for mig selv her, og ønsker ikke at foregribe nogen Andens Mening.

Hertugen.

Nu! mine Herrer, hvad sige da I Andre?

Ramlau.

Vi ansee dette Forsøg for umuligt, Eders Høihed. Hvad Capitain Assing ikke kan paatage sig, kan Ingen paatage sig.

Beldenak.

Jeg maa tilstaa, at jeg stod just i Begreb med at tilbyde mig, og havde allerede lagt en lille Plan i saa Henseende, men siden alle de Dvrige erklære sig imod Sagen med saa stor Bestemthed, træder ogsaa jeg tilbage.

Hertugen.

Det seer jeg dog ingen Grænd til.

Beldenak.

Jo, Eders Høihed! jeg træder tilbage.

Hertugen.

Det gjør mig Ondt at skulle bringe Hans Majestæt et saa trøstløst Svar.

Assing.

Det er umuligt at frelse Gynther.

Beldenak og Ramlau.

Umuligt.

Hertugen.

Og der er Ingen, som vil vove et Forsøg?

(Alle tie.) Ingen?

Ingo (træder langsomt frem.)

Jo, der er dog Een.

Hertugen.

J. Holk?

Ingo.

Ja! (seer sig om efter Povitz, der smiler og nisser til ham.) Jeg vil idetmindste forsøge det . . . jeg vil gjøre Alt hvad et Menneske kan gjøre, for at frelse Oberst Gynther.

Ramlau.

Troer I ogsaa, at det vil lykkes Eder?

Ingo (med tiltagende Sikkerhed.)

Lykkes det ikke, skal idetmindste Ingen kunne bebreide mig mit Uheld! thi da vender jeg ikke tilbage. Jeg lader mig dræbe, . . . det er kun min Pligt, jeg veed det nok, men jeg opfylder den ogsaa.

Hertugen (griber Ingo's Haand.)

Min Herre, tillad mig at trykke eders Haand. Jeg beundrer Eder . . . I vover altsaa dette Forsøg, og hvormange ønsker I til at følge med Eder?

Ingo (seer hen til Povitz.)

Hvormange, Povitz?

Hertugen.

Kun Povitz, ikke Flere?

Ingo.

Nei, ikke Flere. (Povitz træder hen til ham.)

Asling.

Og I To ville frelse Gynther.

Ingo.

Vi To ville forsøge det.

Asling.

Hør Holf! I er saa ung, og jeg er gammel nok til at kunne give Eder et godt Raad. Betænk hvad I vover.

Ingo (venligt.)

Ja, det have vi gjort... ikke sandt, Povik.

Povik.

Jo vistnok, og hvorfor skulde vi ikke frelse denne gamle Mand, siden det gjælder hans Liv og Kongens Dnske, og meget meer end dette, og hvorfor vil Rogen tvivle om, hvad Mod og Manddom kan udrette, naar man har den Gæde at høre til en Kreds som denne, hvor begge disse Dyder have hjemme?

Lauge (rækker Haanden til Ingo.)

Min kjære Søn! denne Aftens Trykke vil jeg gemme i mit Hjerte.

Ingo

(lægger Lauges Haand i Povitz's)

Du tager feil Fader! det er denne Haand, Du bør trykke.

Lauge.

Povik! ... bring mig ham uskadt tilbage, Povik!

Povik.

Jeg skal gjøre mit Bedste.

Helene (til Lauge.)

I hele denne Kreds, er det kun os To, der forstaaet Alt. Det er atter Povik, der her kommer med Betsignelse til Dig, og det er atter ham, som Du iaften maa indeslutte i dine Bønner, thi af hans Lykke vil Ingos være afhængig.

Hertugen.

Det er altsaa afgjort. Og nu, mine Herrer! førend jeg bringer Hans Majestæt dette glade Budskab, har jeg nogle Ord at sige Povik. Tillad os at være alene.

(Alle drage sig tilbage og forsvinde efterhaanden.)

Syvende Optrin.

Hertugen. Povik.

Hertugen.

Jeg har længe ønsket en Samtale med Dig, Povik. Iaften vil jeg benytte Leiligheden og begynde med at takke Dig, fordi der dog fandtes En, der var rede til at udføre Hans Majestæts Ønske.

Povik.

Eders Høihed tager feil, det var ikke mig men Golv, som paatog sig Sagen.

Hertugen.

Nei, jeg tager ikke feil, jeg har forstaaet Alt. Det er kun efter din Tilskyndelse at Golv handler, idag som igaar, som bestandig.

Povik (smilende.)

Troer I virkelig?

Hertugen.

Jeg lagde Mærke til Dig Povik, lige fra den Dag, Du kom til os, jeg fandt Dig bestaaende som den Første i Slaget, den Sidste til at forlade det. Den eneste Bebreidelse, jeg har at gjøre, er at Du skaaner Dig selv saa lidt. Du er en brav, en frygtløs Mand, og jeg holder af de modige Naturer.

Povik.

Naadige Herre! siden I taler saaledes til mig, maa jeg jo lade mig dræbe, for at fortjene eders Gunst.

Hertugen.

Afbryd mig ikke, — hvad Gøll angaaer, saa er det Dig, der leder alle hans Handlinger. Du arbejder og virker kun for ham, ja, det nytter ikke Du nægter det, Du forandrer dog ikke min Mening. Der er imidlertid Noget i denne uafbrudte Hengivenhed og Selvfornægtelse, som jeg ikke forstaaer, Noget som Du omhyggelig skjuler for Alle. I Dybet af din Sjæl hviler der en Tanke, som alle dine Handlinger dreie sig om. Betro mig din Hemmelighed, og er der Noget, hvori jeg kan hjælpe Dig, for at fremme dit Maal, saa hold Dig til mig.

Povik.

Det skal jeg naadige Herre! men for Die-

blikket gjælder det kun eders Sag og ikke min. I siger, jeg sloges godt . . . aa ja! det gjorde jeg min Tro ogsaa . . . Man har engang bebreidet mig, at jeg ikke havde noget Navn, jeg søgte derfor at faae mig et, jeg vilde see, om jeg kunde bringe Gudslen i Forglemmelse ved Bedriften.

Hertugen.

Er der virkelig ikke Andet iveien?

Povik.

Jo, naadige Herre! der er ogsaa Andet iveien. Hidtil har jeg dog, som sagt, kun tjent mig selv, men hvis I fra imorgen af vil hjælpe mig, og erindre eders Løfte, da skal jeg tilhøre Eder, med Liv og Sjæl, saasandt I har Brug for en stærk Arm, et trofast og et ærligt Hjerte.

Hertugen.

Og hvorfor vil Du først behøve min Hjælp imorgen?

Povik.

Fordi det inat kun gjælder Livet, og det skal jeg nok selv værges for, fra imorgen af gjælder det derimod min Lykke, og til den vil jeg have eders Bistand nødvendig.

Hertugen.

Godt Povik! saa kom til mig imorgen, naar Du vender tilbage, og husk paa, at det da ikke alene vil være mig, men ogsaa Hans Majestæt, der er bleven din Skyldner.

Povik (smilende.)

Nei, Eders Høihed mener: Holks Skyldner.
J forvevler os bestandig.

Hertugen.

Som Du vil . . . Farvel til imorgen, Gud
være med Dig, min ridderlige Helt.

(Idet Hertugen gaaer ud af en Sidedør, kysser Povitz hans
Haand, Ingo er under den sidste Replik kommen frem i
Baggrunden.)

Ottende Optrin.

Ingo. Povik.

Povik.

Nu er det altsaa os To, der skulde til at
handle. Et Forræderi vil idetmindste denne Gang
være umuligt, fordi kun Den, der udfører Planen,
vil være vidende om den.

Ingo.

Naar skulde vi drage bort?

Povik.

Ret snart. Vi maa bruge Tiden Du, siden
den er saa kort. Natten vil blive mørk, Maanen
kommer først sildig tilsyne, det er heldigt for vort
Anslag, — Du tier, — Du betænker Dig vel ikke.

Ingo.

Nei, tvertimod, jeg længes efter at komme
bort. Jeg stod og grundede paa Noget, som jeg
flere Gange idag har villet fortælle Dig . . . Du

huffer nok i Begyndelsen da vi kom til Leiren,
... de kaldte mig den Tause, den Tilbageholdne,
... ja, der var dem, som søiede endnu værre
Død til mit Navn.

Povik.

Hvorledes falder det Dig ind nu?

Ingo.

Jo, er det dog ikke mærkværdigt, at jeg, som
ellers Intet veed, iasten veed mere end alle de
Andre her.

Povik.

Hvad mener Du, Ingo?

Ingo.

Du talte nylig om denne Forræder, som
Ingen kender og som har forraadt flere af vore
Planer til Fjenden.

Povik.

Ja.

Ingo.

Jeg har seet ham, jeg har hørt ham tale.

Povik.

Du Ingo!

Ingo.

Inat, mens jeg gik omkring udenfor vore
Forposter, som Du veed, jeg oftere har gjort,
naar jeg ikke kunde sove, saa jeg en Mand liste
sig ned mod Gloden og der træffe sammen med

en Anden. Han var indhyllet i en stor Kappe, og jeg kunde ikke see hans Ansigt, skjøndt jeg sneg mig tæt hen til ham. Da de skiltes horte jeg ham sige nogle Ord til den Fremmede, derefter listede han sig tilbage og blev borte for mig mellem Teltene i Leiren.

Povik.

Men er det muligt Ingo! og derom taler Du først nu.

Ingo.

Strax efter blev vi kaldt sammen til Kampen, og under denne glemte jeg Alt, til Du iaften omtalte Manden.

Povik.

Hvad horte Du ham da sige?

Ingo.

Ja, det er det, jeg ikke kan huske, men jeg skal nok komme paa disse Ord — — siden ... og naar vi komme ud til Forposterne skal jeg ogsaa vise Dig Stedet, hvor han mødte den Fremmede.

Viende Optrin.

Beldenak. Ingo. Povik.

Beldenak.

Naa, er I der, I to rare Fyre! det er rigtignok kjønt af Jer, saadan at staa den Ældre i

Lyset og tilsnige sig hans Rettigheder . . . For en Ulykke! jeg havde dog en bedre Tro om Jer.

Povik (spottende.)

Hvad mener I, ædle Herre?

Beldenak.

Jeg mener, at Du og Ingo har stjaalet mig min Idee ud af Munden . . . Jeg gaaer den hele Dag og grunder paa en Plan til Gynthers Befrielse, Leiligheden kommer mig tilhjælp, jeg staaer lige i Begreb med at tilbyde mig, saa styrter Ingo hovedfulds frem, — blot for at komme mig i Forkjøbet.

Povik.

Hvis I har lyst til at gaa i vort Sted, træder Ingo og jeg tilbage. Hertugen kommer strax, jeg skal forebringe ham eders Dnske.

Beldenak.

Paa ingen Maade . . . hører Du Povik! Du lader det være. Hvad tro I, Hertugen vilde svare? . . . Beldenak under dem ikke deres Hæder . . . Nu har han underkjøbt dem, for at faae Lov til at gaa i deres Sted. Det er en rigtig Blodhund, den Beldenak, . . . han kan da heller aldrig faae nok . . . Nei, gaa I kun nu, og lad mig see, I lægge en rigtig fløgtig Plan, det er derpaa Alt kommer an.

Povik.

Ja, vi har en Plan.

Beldenak.

J maa bruge jere Dine og Dren, J ville ikke finde dem sovende derovre. Blive J grebne, kunne J være forsikrede om, at man imorgen baade finder Eder og Gynther dinglende i en skøn For-
ening oppe paa Slotstaarnet . . . naturligviis, efter at man først har ladet Jer gjenngaa alle mulige andre uhorte Pinsler . . . Det siger jeg forresten ikke for at bagtale Nogen.

Ingo (heftig og dæmpet.)

Povik, **Povik**! nu veed jeg, hvad Manden sagde, som jeg mødte inat.

Povik.

Naa da!

Ingo.

Han hvistede til den Anden: det siger jeg forresten ikke for at bagtale Nogen.

Povik.

Er Du vis derpaa? . . . det var altsaa Beldenak! din Onkel! . . . Du tager ikke fejl?

Ingo.

Jeg tager ikke fejl, da han forlod Stedet tabte han sin Dolf . . . her er den, jeg kjender den saa nøie . . . Du ogsaa . . . det er den samme jeg ønskede at tage med da vi reiste . . . Fader havde givet den til Beldenak.

Beldenak

er gaaet hen paa modsatte Side, tager Hjelm og Brystharnisk paa.) Jeg begriber ikke, hvad de staa og smaasnakke om. Na! ... de lægge bestemt Planer ... Ja, jeg har allerede lagt min ... nu skal vi see, hvis der lykkes bedst.

Povik (har staaet og grundet.)

J væbner Jer, Hr. Beldenak ... saa sildig.

Beldenak.

Jeg vil gaa en lille Tour, for at faae mig et Slag Tærninger med min Ven Ramlau.

Povik.

Hvor er han?

Beldenak.

Han har Vagt ved Forposterne inat! ... God Lykke, I Herrer! ... til vi sees igjen.

(gaaer langsomt bort.)

Povik (heftig.)

Det er altsaa ham ... og han gaaer til Forposterne, ... det vil sige til de Keiserlige ... han vil komme der før vi ... han vil atter forraade Alt.

Ingo (rolig.)

Hvad vil Du gjøre, Povik?

Povik

(følgende Replikker, til Beldenak kommer tilbage, verles hurtigt.)

Han maa ikke komme bort.

Ingo.

Kan Du hindre det?

Povik.

Vi holde ham tilbage.

Ingo.

Hvorledes?

Povik.

Gaa til Hertugen og faae ham til at lade Beldenak følge med os ... tøv lidt! (gaaer til Udgangen.) Hr. Beldenak! et Ord hvis I tillader.

Beldenak (vender tilbage.)

Naa! hvad er der nu iveien?

Povik.

I jagde nylig, at I havde en Plan til Gynthers Befrielse.

Beldenak.

En udmærket, en ganske mageløs Plan! ... Du kan stole derpaa.

Povik.

Det gjør vi ogsaa, og det i saa høi en Grad, at vi bede Eder følge med os, for at vi kunne drage Nytte af denne ypperlige Plan.

Beldenak.

Hvad for Noget ... jeg følge med Eder ... jeg Arbeidet, I Lønner ... Nei Tak! saa holder jeg mere af, at faae mig et godt Slag Lærninger.
(vil gaa.)

Povik (træder iveien for ham.)

I maa gaa med ... I skal! ... hører I! ...

Ingo.

Jeg gaaer til Kongen og forlanger det af ham.

Beldenak

Det gjør Du?

Ingo.

Jeg.

Povik.

J husker nok, at Hertugen nylig tillod os Bistand af Saamange, som vi vilde forlange ... Vi ønske kun Eder.

Beldenak.

(Afsides.) Gud maa vide hvorfor de have fattet saa stor Tillid til mig. (hejt) Unge Menneſke! Du har en god Smag. Det maa man lade Dig ... Men J havde jo ogsaa lagt en Plan.

Povik.

Det var netop den, at benytte eders.

Beldenak.

Naa, Du gode Gud! ... det kalder han en Plan. (smilende.) Veed J ogsaa forvist, om det ikke snarere vilde være til eders Skade, at jeg fulgte med.

Povik.

Det ſkal ikke blive til vor Skade, ... det paatager jeg mig at ſørge for.

Beldenak.

Jeg har alligevel ingen Lyſt. Jeg ſiger Jer det ganſke oprigtigt, baade J og Aſſing har i

mine Dine fordærvet den hele Sag ... den duer ikke mere.

Povik.

Hvorfor?

Beldenak.

Har ikke Afsing høitidelig erklæret, at Ingen kunde være bekjendt, at modtage den Belønning Kongen tilbød ... Uden Belønning hvad saa?

Povik.

J har vist misforstaaet ham Herre! Afsing bemærkede kun, at han talte i sit eget Navn, og da nu Ingo og jeg ogsaa undslaa os for at modtage nogen Løn, vil jo eders Part blive saameget større.

Beldenak.

Det er min Sjæl ogsaa sandt ... ja vist, saa bliver min Part saameget større ... lad gaa! jeg kommer da vel til at forbarme mig over Eder ... Et Ord endnu ... og overvei noie eders Svar, ... Liv og Død vil være afhængig deraf ... kan man ogsaa stole paa Jer, I unge Mennesker! ... I opgive aldeles enhver Fordring paa Belønning?

Povik.

Jeg lover Jer, at I skal faae Broderparten, ... Alt hvad I forlanger ... Jeg siger ikke mere.

Beldenak.

Det behøves ikke heller ... vi To forstaa hinanden ... Hvad Du! ... I kan tro, jeg skal sørge for, det bliver en ordenlig Broderpart.

Povik.

Det var netop det jeg vilde love . . . Vi ere
altsaa enige?

Beldenak.

Ja! . . . aldeles enige . . . for min Skyld
kan Musikken begynde naar det skal være.

Tiende Optrin.

**Helene, Lauge, Assing, Ramlau, Beldenak,
Ingo, Povik, Soldater.**

Under Hovedpersonernes Samtale træde Soldater ind og op-
stille sig i Baggrunden, hver paa sin Side af Indgangen.

Assing.

J ere altsaa ikke dragne bort endnu. Men
J have dog bestemt Jer til det?

Ingo.

Ja, hvorfor ikke?

Beldenak.

Desuden følger jeg nu med som Anfører.

Assing.

Ah, virkelig? Jeg troede, at det maaskee
kunde være gaaet Eder ligesom os, jo længer vi
tænke paa denne Sag, desto umuligere forekommer
den os.

Ingo.

Hvis J selv Herre, havde holdt alt det for
umuligt, som eders Kammerater ansaae derfor,
vilde eders Ansigt have baaret paa færre Skrammer.

Assing.

Alt Ingo! det er ikke for at høre Artigheder, at vi komme til Eder. Før, i Hertugens Nærværelse kunde jeg ikke yttre mig som jeg vilde, jeg kommer derfor igjen, og alle dem I her see, ere fulgte med mig, for at formaa Eder til at opgive denne Sag ... Tro mig! Jeg har prøvet Alt hvad et Menneske kan friste, og skulde ikke have undslaaet mig, hvis der havde været nogen Mulighed for at frelse Gynther ... Det gaaer ikke ... Der er Bagt foran hans Fængsel, rasende Fjender, Rovdyr, der ikke taale at man berøver dem deres Bytte, ... overalt Hindringer, intetsteds Midler til at overvinde disse. I To have desuden allerede gjort nok, at vove mere vilde være at friste Forsynet.

Povik.

Nok siger I ... Alt Hr. Capitain! det er jo først nu vi skulle til at begynde ... Desuden, vi maa tage Tilfældet som det kommer, det er ikke os selv, der har valgt vore Roller.

Assing.

Og Du Ingo, som staaer der og tier, har Du ikke et bedre Svar at give mig?

Povik.

Lad Ingo kun tie, Hr. Capitain! han har Ret dertil, naar man som han kan lade sine Handlinger tale for sig.

Ingo.

Vi ville frelse Gynther, siden vi have lovet det og Kongen ønsker det.

Assing.

J holde altsaa fast ved eders Beslutning? Nu vel! saa tager eders Hatte af, mine Herrer og Kammerater, og hilser paa denne Mand, saa sandt som jeg holder ham for den Modigste af os Alle ... hilser paa dem begge To; thi kun Gud alene veed, hvem af dem der er den Største.

(Officererne hilse.)

Ingo.

O mine Herrer! ... en saadan Vre ...

Assing.

Nei, slaa ikke eders Dine til Jorden, mine unge Sønner! see Jer om, og lægger vel Mærke til, at i denne Kreds have de bedste Helte i Danmark bøiet deres Hoveder for Jer ... med denne Tanke synes mig selv, at man maa blive stærkere til at stride. (Ingo synker til Langes Bryst.)

Povik

(til Helene, saa høit, at Lauge hører det.)

Farvel Helene, bed en Bøn for alle dem som elske Dig, saa beder Du ogsaa for mig. Naar jeg er borte vil Du tale om mig, Du vil udfinde de inderlige Ord, de rørende Smil og de begejstrede Bønner, som kunne bevæge en Faders Hjerte. Farvel Hr. Lauge! ... nu dages det endelig.

Assing.

Farvel! ... I vende aldrig levende tilbage.
(Officerernes Kreds aabnes. I Baggrunden sees nu to
Rækker af Soldater, der præsenterer deres Partisaner, under
en dæmpet Trommehvirvel.)

Povik (idet de gaa.)

Hvad betyder dette?

Ramlau.

Vi hilse.

Assing (dæmpet.)

For de Døde!

Tæppet falder.

Credie Act.

Nat. Naben Blads i en Skov. I Baggrunden en Flod, hvis modsatte Bred viser et Landskab. En Baad ligger ved Land.

Første Optrin.

Ingo Povik Beldenak

(indhyllede i lange Rytterklapper, sige iland fra Baaden.)

Povik.

Saavidt ere vi da komne.

Beldenak.

Det kan I ogsaa takke mig for. Jeg fandt Baaden og skaffede os uskadt herover. Egenlig havde jeg slet ikke behovet eders Hjælp. Jeg kunde lige saa godt tjent mig den hele Belønning selv, istedetfor at jeg nu maa arbejde for Jer... Det vil da sige, for Dig, Povik.

Povik.

For mig?

Beldenak.

Ja, jeg veed Alt. Du holder af Ingos Søster, det er hende, Du speculerer paa, med alle

dine Bedrifter. Du holder af hende, nægt det ikke ... Jeg vil blot lade Dig vide, at Du har en Medbeiler, unge Mand, en frygtelig Medbeiler, hvis Skøremme Du ikke er værdig at løse.

Povik.

Og denne Medbeiler ...

Beldenak.

Min Bæstedenhed forbyder mig at nævne hans Navn, ... men jeg nævner det alligevel. Det er mig ... Du indseer vel altsaa, hvor stor Selvfornægtelse der hører til, for at jeg skal arbejde for din Fornøielse.

Povik.

J har Ret, Herre! jeg skal ogsaa vise mig taknemlig, i Forhold til det J gjør for mig ... Lad os nu høre eders Plan ... Hvad raader J os til?

Beldenak.

Ja, det er min Sjæl ikke saae lige at svare paa ... for det Første raader jeg, at vi maa være forsigtige, meget forsigtige, dernæst maa vi see Tiden an, og endelig ikke vove os længer frem, end at vi itide kunne trække os tilbage igjen.

Povik.

Er det en Plan?

Beldenak.

Har Du maaskee en bedre?

Povik.

Jeg troer det næsten . . . Min Mening er, at vi trænge saa langt frem som muligt, og glemme ethvert Hensyn til os selv for at tænke paa Gynther . . . Det er vor første Plan! men vi have endnu en anden.

Beldenak.

Ja saa, lad os da faae den med, Du begynder saa godt.

Povik.

Den anden Plan er, at vi see at komme paa Spor efter den æreløse Slyngel, der allerede flere Gange har røbet vore Planer for Fjenden.

Beldenak.

Hvad for Noget. J ville baade bringe Gynther ud af Fangenskab, og en Anden ind i det! . . . Ja, hvis det lykkes Dig, maa Du rigtignok være klogere, end Du jeer ud til, lille Povik.

Povik.

Jeg troer ogsaa, at det netop er Forskjellen mellem os To, og jeg vil tilstaa Jer oprigtigt, vi ere allerede paa Spor efter denne Slyngel.

Beldenak (overrasket.)

Rei!

Povik (spottende.)

Jo.

Beldenak.

Det er jo utroligt, han som hidtil saa be-

hændigt har forstaaet at skuffe Alles Narvaagenhed
... det maa være en allerhelvedes Karl, hvad Du?

Povik.

Ja, maaskee.

Beldenak.

Man har søgt og forstet allevegne, men ikke
udfunden det Allermindste om ham.

Povik.

Ikke det Allermindste.

Beldenak.

Han kunde gaa Jer lige forbi, uden at I
anede det ... Han kunde staa ved Siden af Jer,
uden at I kjendte ham ... Det er morsomt.

Povik.

Ja meget morsomt ... Men hvis man nu
kjendte ham, uden at han anede det, hvad saa?

Beldenak.

Ja, hvad saa?

Povik.

Saa kunde man f. Ex. sige til ham: Glen-
dige! dit Bedrag er opdaget, fjender Du denne
Dolk? (Han drager en Pistol ud af Bæltet, medens han
viser Beldenak en Dolk.)

Beldenak (farer tilbage.)

Hvad mener Du? ... hvad skal det sige?

Povik.

Ja, derom vilde han maaskee spørge, men vi

have ikke Tid til at gjøre megen Snak her ...
Betragt denne Dolk.

Beldenak.

Jeg kjendes ikke ved den.

Ingo.

Da hang den dog hjemme i min Faders
Rustkammer. Du tabte den iastes nede ved Flo-
den, da Du listede Dig bort fra Manden.

(Beldenak vil tale.)

Povik.

Ti stille! afbryd os ikke, vor heller ikke at
gjøre Støi. Jeg sætter Eder Pistollobet for
Pandens og trykker af ved det første Rny I giver.
Skulde jeg endda feile, vil Ingo see at gjøre
sit Bedste.

Beldenak.

Nei saa min Sjæl om Ingo vil. Han kan
ikke gjøre sin gamle, ærværdige Morbroder nogen
Fortræd ... Det var altsaa derfor, I loffede mig
herover ... I har isinde at snyde mig for min
Belønning ... fikken et skjændigt Bedrageri.

Povik.

Vi toge Jer med for at beholde Jer i vor
Nærhed, for at I ikke skulde finde Leilighed til
at forraade os paany; og fordi jeg, som I nylig
sagde, elsker En af eders Slægt saa høit, at jeg
maatte see at dølge den Skjændsel og Vanære,
hvormed I har villet plette hendes Navn.

Beldenak.

Naa ja! det er mig, der har aabenbaret nogle af vore Planer for Fjenden. Jeg nægter det ikke. Hvad vil I mig saa?

Ingo.

Det er Dig, der har forraadt dit Fædreland.

Beldenak.

Det er ikke sandt, jeg har blot søgt at fortjene mig nogle Penge.

Povik.

Veed I da ikke, at saadanne Forsøg sædvanlig pleier at ende i Galgen?

Beldenak.

Jeg holder af at spille og drikke lidt til det, naar jeg mangler Penge maa jeg see at skaffe mig nogle. Der er min Sjæl Ingen som forærer mig dem. Jeg har forsøgt Alt, førend jeg fandt paa denne sidste Udvei. Jeg har givet en Munk her-nede fem Gulddalere, for at han skulde lyse Betsignelse over mine Tærninger, men han snød mig, det Skarn! ... Jeg holder ogsaa af mit Fædreland, det veed Vorherre! men Fædrelandet har Saamange til at sørge for sig; mig er der Ingen som bryder sig om, uden jeg selv.

Ingo.

Synes Du ikke, det er paa Tiden vi gjøre en Ende paa dette.

Beldenak (ydmug.)

Hvad ville I da tage Jer for med mig, I fjære Venner?

Povik.

(løser sit Skjær og gaaer hen til ham.)

Vi ville see at hindre Eder i at drive det gamle Haandværk inat. (binder hans Hænder paa Ryggen) Hvilket Tegn brugte I, for at hidkalde Dem, I robede os til?

Beldenak (hurtigt.)

Jyrstaal og Steen.

Povik.

Hvor har I det?

Beldenak.

I Kommen.

Povik.

I slog Ild . . .

Beldenak.

Feltvagten lægger Mærke til Junkerne.

Povik.

Har I aftalt et Møde inat?

Beldenak.

Ja.

Povik.

Naar?

Beldenak.

Kloffen to.

Povik.

Mandens Navn?

Beldenak.

Oberst Scharfeneck.

Povik.

Er det bestandig den Samme?

Beldenak.

Inat vil der komme en høiere Officeer.

Povik.

Hvem?

Beldenak.

Det veed jeg ikke.

Povik.

Godt! for at hindre Eder i at gjøre Støi, ville vi nu svøbe den ene Ende af Skjærfet om eders Fodder, den anden om Hovedet.

Beldenak.

I Guds Navn! lad mig gaa min Vej, I fjære Mennesker! Jeg forbander Jer til, at jeg aldrig mere skal komme for eders Dine. Jeg vil ikke være din Medbeiler længer, lille Povik. Jeg skal skaffe Dig Helenes Haand . . . Du veed, Du kan stole paa mit Ord.

Ingo.

For den Pris behøver Povik ikke at kjøbe hende.

Beldenak.

Kan Du nænne at see, hvordan han behandler din gamle Morbroder, lille Ingo. Jeg, som altid har holdt saa meget af Dig.

Ingo.

Jeg kjender Dig ikke mere.

Beldenak.

Hør! stop lidt! eet Ord saa godt som ti...
hvis I lader mig gaa, vil jeg sige Jer, hvor der
ligger en Skat nedgravet, ... en uhyre Skat...
Jeg kan ogsaa en Kunst... jeg har aldrig om-
talt den for Nogen... Jeg skal lære Jer, hvordan
I kunne blive usaarlige mod Hug og Stik, saa
at I inat kunne gaa ind i den tætteste Sværm,
uden at det er dem muligt at ridse Huden paa
Jer. Hvad siger Du til det, Povik?

Povik.

Følg med mig her ind mellem Bussene, der
kan I hvile Jer mens vi arbeide.

Beldenak.

Ingo! hjælp mig dog... uh!

Ingo.

Jeg forbander Dig. (Povik fører Beldenak bort.)
Atter Povik! ... naar han ikke kan forøge vor
Vre, saa freder han om den.

Andet Optrin.

Povik. Ingo.

Povik.

Nu min Broder! er det os To, som skulle
tale et Ord sammen... Hæv dit Hoved, Ingo!
opad, fremad maa Du see, det er vor Ret, Ung-
dommens Ret. Lad os saa samle al den Kraft

og al den Kløgt vi har i Cie, vi ville have det
nødig altsammen inat. Brug dine Dine og Dren
... Haanden paa Pistolen, og lad Beslutning og
Handling følge hinanden... Høst paa, den Enes
Frelse er dennegang afhængig af den Anden.
Vende vi ikke Begge tilbage, kommer Ingen af
os hjem. Stil Dig derhenne ved Træet, færdig
til Alt og vend ikke dine Dine fra mig.

Ingo.

Jeg skal ikke svigte Dig, Povik!

Povik.

Det veed jeg. I hele Verden er der Ingen,
jeg stoler paa med større Tryghed end Dig ...
Omsavn mig først, min Broder! Gud vil give
os Held ... Helene beder for os ... Lad os saa
falde paa Manden.

Ingo

(bag Træet. Povitz staaer Ild.)

Der kommer han.

Povik.

Jeg troer det ogsaa.

Tredie Optrin.

Fürstenberg. Povik. Ingo.

Fürstenberg

(indhyllet i en Kappe, under hvilken han bærer Pantser
og Sværd.)

Jeg var allerede paa Veien til Dig, da jeg
bemærkede dit Tegn.

Povik.

Det er godt.

Fürstenberg.

Ja, Du seer vel, at det ikke er mig, som pleier at møde Dig her.

Povik.

Jeg troer jeg kjender Jer. I er idetmindste ikke Oberst Scharfeneck.

Fürstenberg.

Det kan være det Samme, Du skal ikke tabe Noget derved.

Povik.

Det mener jeg ogsaa.

Fürstenberg.

Du kjender mig altsaa. Jeg er Oberst Isolani.

Povik.

Birkelig. I saa Fald har jeg taget fejl. Jeg holdt Jer for en Anden.

Fürstenberg.

For hvem?

Povik.

For General Fürstenberg, og I kan roligt tilstaa det Herre. Vi have mødt hinanden nogle Gange før.

Fürstenberg

Hvor?

Povik.

Paa Balpladsen. Jeg har seet Jer kæmpe

som Mod og Manddom kæmper. Saadanne Folk
kjender man strax igjen.

Fürstenberg.

Har Du ogsaa været med paa saadanne
Steder?

Povik.

(Hefsig.) Jeg! ... (smiler.) aa! J mener, at det
ikke lader sig forene med den Haandtering, jeg
driver her ... Vi skulle tales ved derom siden.

Fürstenberg.

Hvorledes staaer det sig saa i Leiren derovre?

Povik.

Ret godt! paa det nær, at Alt er i Oprør
for den stakkels Gynthers Skyld.

Fürstenberg.

De tænke da vel ikke mere paa at frelse ham?

Povik.

Jo, de tænke rigtignok derpaa.

Fürstenberg.

Jeg synes dog de kunde spare sig Uleiligheden,
efter det Bud jeg sendte dem iaftes. Imorgen
Klokken fem vil Gynther blive hængt.

Povik.

Ja, altsaa er han jo ikke død endnu.

Fürstenberg.

Nei, men han har kun tre Timer tilbage.

Povik.

De maa derfor see at skynde sig saameget mere.

Fürstenberg.

Ja vi ere forberedte. Hvor stort et Antal agte de at sende herover denne Gang?

Povik.

To Mand.

Fürstenberg.

Hvad siger Du Saamange!

Povik.

Man troede, det var nok.

Fürstenberg.

Ja saa . . . Naar komme de?

Povik.

De ere komne. Jeg er den Ene af dem. (Medens han siger dette, slaaer han sin Kappe tilside og sætter ham Pistolen for Ansigtet, idet han springer ind mod ham.) Staa stille Herre! hvis I giver den mindste Lyd fra Jer er I dødsens. I seer, at I er i min Magt.

Fürstenberg.

Tag dit Vaaben bort, jeg holder ikke af, at man peger paa mig med en ladet Pistol . . . Det lader til, at jeg er bleven solgt af Den jeg troede at have kjøbt . . . Jeg betalte ham dog saa rigeligt.

Povik.

Ja ham, men ikke mig . . . Lad os tale os tilrette.

Fürstenberg.

Hvad vil Du mig?

Povik.

For det første vil jeg sikre mig eders Person, saa godt som det lader sig gjøre.

Fürstenberg.

Vanvittige Nar! begriber Du ikke, at Du ved det første Tegn jeg giver, vil være dødsens.

Povik.

Na jo! men begriber I ikke, at jeg vil hindre Eder i at give dette Tegn, at jeg, saasandt Gud lever! ved den mindste Mine I gjør dertil, skyder Jer en Kugle igjennem Hovedet. Hvis jeg skulde være saa uheldig at feile, beder jeg Eder blot at kaste et Blik hen til Træet der, to Skridt herfra, der staaer endnu en Mand ... Læg Mærke til ham, hans Blik viger ikke fra Eder, han følger enhver af eders Bevægelser ... Afstanden er heller ikke stor, og hans Haand og hans Die har endnu aldrig feilet.

Fürstenberg.

Ah, I ere To, maaskee endnu flere, naar vi rigtig see os om.

Povik.

Nei Hr. General! det er kun os To, som I har med at bestille, men jeg tænker ogsaa, at det staaer til. Og efterat jeg nu har beroliget Eder, saa lad os tales lidt ved, som I nylig foreslog.

Fürstenberg.

Som Du vil. Jeg hører paa Dig med Andagt.

Povik.

Vor Konge sætter stor Pris paa Oberst Gynther ... Ja, det har I jo allerede havt Beviser nok paa ... Han ønskede, at man endnu skulde gjøre et Forsøg paa at frelse ham ... Vi To paatog os det. Alle vore Kammerater raadede os detsfra, de vidste at I vaagede, at vort Liv maatte blive Indsatsen i en Kamp som denne, de vidste fortsagt Alt hvad der var at tabe, men ikke hvad der var at vinde, hvis det lykkedes.

Fürstenberg.

Og hvad var det da, Du kunde vinde?

Povik.

Jeg er bange for at det vilde blive temmelig vidtløftigt at fortælle. Jeg maa see at fatte mig i Korthed, siden Tiden er saa knap. Da vi kom herover lod Tilfældet os opdage den Uøling, som hidtil har forraadt vore Planer, han ligger kneblet histinde i Bussene, og saaledes have vi til dette Dieblif havt Seiren paa vor Side.

Fürstenberg.

Og Du troer naturligviis at have Ret til fremdeles at stole paa Seiren.

Povik.

Jeg stoler paa, at i et Dieblif som dette

ligger Retten i den Stærkes Haand og Seiren i den Kloges Pande.

Fürstenberg.

Hvad har J da ifinde at gjøre videre? Lad mig kun høre Resten med, siden den dog angaaer mig saa noie.

Povik.

Ja, nu synes der næsten ikke at være videre tilbage, end at bringe Eder over med os til Seiren; thi det vilde sandsynligviis ikke nytte, at jeg bad Eder godvillig at give Gynther fri.

Fürstenberg. (smilende.)

Nei, Du har Ret, min Ven! tænk Dig engang i mit Sted, og bedøm saa, hvad Du vilde gjøre.

Povik.

Alf, min Herre General! hvis jeg var i eders Sted, vilde jeg fremfor Alt erindre, at jeg havde Ret til at bønføre, vi kun til at bede, saa vilde jeg ogsaa huske paa, hvor lidt en gammel Mands Død var istand til at forringe eders Hæder.

Fürstenberg.

Hans Liv kunde muligt skade mig.

Povik.

Gen Mands Liv! ... hører Du det Ingo! ... Seirherren paa de store Balpladse, hvis Liv tusinde Gange har siddet paa en Kaardespids,

han frygter for en enkelt Mand ... Naar vi komme hjem skulde vi fortælle dem det.

Ingo.

De tro os ikke.

Povik.

Siden altsaa Bønner ikke forslaa, maa vi bruge Magt. Vi bringe Eder over i vor Leir, og fordre derefter Obersten udveglet ... Oberst Gynther for Fyrstenberg, jeg skulde mene, at man ikke betænker sig.

Fürstenberg.

Og alt dette har Du alene vovet at udføre?

Povik.

Vi To!

Fürstenberg.

Hvad er dit Navn, min Søn?

Povik.

Mit Navn vil denne Nat og eders Person først give mig.

Fürstenberg.

Du maa være en modig Mand.

Povik.

Det er jeg ogsaa, General! ... Guds Død! J kan da vel begribe, at man ellers ikke vilde have vovet, at skikke mig herover, til en Feltherre, stor og mægtig som J, frygtet af Saamange, beundret af Alle.

Fürstenberg.

Der er da Intet, Du er bange for?

Povik.

Hidtil har der ikke været Noget. Men Tiden iler Herre! I har selv givet os saa kort en Frist, I maa følge med os, for at vi kunne komme tilbage.

Fürstenberg.

Og hvis de nu hænge Gynther forinden?

Povik.

Saa lader Kongen Jer skyde, naar vi komme hjem.

Fürstenberg.

Mig! ... Du betjener Dig ikke af heldige Udtryk, naar Du erindrer Dig, hvem jeg er.

Povik.

Ivertimod Hr. General! I gjør Uret i at beklage Eder, naar I erindrer, hvor I er ... Ja, tilgiv, at jeg taler saa ligefremt, jeg vil heller synes uhøflig, end dølge Sandheden for Eder. I vil blive stude, hvis Gynther bliver hængt. Forresten beroer jo eders Frihed og Liv alene paa Eder selv.

Fürstenberg.

Nei, den synes dog at bero paa Dig, siden Du stiller mig Betingelser for den. Men hvortil alle disse Omstændigheder? ... hvorfor vente til imorgen, naar vi kunne afgjøre Sagen strax? det forekommer mig dog at være nok, at spille denne Nat paa Eder. Vi udvegle de to Fanger strax

og istedetfor mig bringe I Gynther hjem til Seiren.

Povik.

Hør Herre! jeg er ung og I er en gammel Mand, hvis Kløgt og Snildhed man paaftaaer Ingen er istand til at staa sig imod ... I har ifinde at bedrage os.

Fürstenberg.

Tror Du?

Povik.

I tænker paa en List, for at tilintetgjøre vor Plan, og det kan ogsaa nok være, at den lykkes, men det sværger jeg, ved Alt hvad jeg haaber og ønsker her i Verden, levende skal I idetmindste ikke slippe fra os, førend Gynther bliver fri, det maa saa gaa med mig og ham derhenne, som det kan.

Fürstenberg.

Hvorfor skulde jeg stusse Dig? ... Du kalder mig gammel, og besidder dog selv en af Alderdommens Svagheder: ... jeg mener Mistænksomhed. Du frygter, at jeg har ifinde at undvige, men jeg giver Dig mit Ord paa, ikke at gjøre det. Et saadant Forsøg vilde sandsynligviis fremkalde en Kamp, hvori Du kun har dit Liv at miste, jeg derimod ... noget mere ... Men Du sagde nylig, at et Tilfælde havde stjæket Dig Seiren, ... et Tilfælde kan atter berøve Dig den ... det er derpaa jeg venter, naar dette

Tilfælde lader sig tilsyne vil jeg benytte det, drage den størst mulige Fordeel deraf. See, det er Alt. Iøvrigt lader den hele Sag sig saare let ordne . . . Din Ven gaaer op paa Slottet, henter Gynther, og jeg bliver her hos Dig, til han kommer tilbage.

Povik.

Troer I nu ogsaa, at de ville udlevere ham Fangen?

Fürstenberg.

Hør mig tilende, før Du kommer med din Tvivl! Et Par Skridt hersra venter en af mine Folk paa mig, et Barn, en Page, men jeg antager, at han vil være tilstrækkelig til at ledsage Manden, og meddele Slotsvagten min Billie . . . Du tier . . . Du tvivler altsaa endnu.

Povik.

(Efter et Dieblis Tausheb.)

Ingo, min Ven! stik din Pistol til Dig og hent Drengen. (Ingo gaaer.) I maa alligevel følge med mig ned i Baaden, indtil Gynther kommer.

Fürstenberg.

Hvorfor?

Povik.

Fordi det vil være vanskeligere for eders Folk at komme Eder til Hjælp dernede, end her mellem Træerne. I Baaden vil jeg desuden ogsaa baade have Pistolerne og Bandet til min Hjælp, hvis der skulde skee nogen Ulykke.

Fürstenberg.

Du udtrykker Dig særdeles syndig.

Povik.

Ja, det er saa min Bane.

Fürstenberg.

Og saa er Du saa forsigtig.

Povik.

Ja, man lærer endeel ved at kæmpe mod
Eder. (Ingo kommer tilbage med Pagen.)

Fürstenberg.

Gamillo! følg denne Mand op til Slottet,
siig, at han kommer i mit Navn, for at faae den
fangne Oberst Gynther udleveret, og føre ham
herned til mig ... Mærk Dig mine Ord, siig ikke
mere og ikke mindre. (til Ingo.) Tag denne Ring
med, naar Du viser den, vil Ingen kunne tvivle
om, at det er mig, som sender Dig.

Povik. (til Ingo.)

Husk desuden paa Ingo, at jeg venter Dig
hernede til Kloffen slaaer fem, kommer Du ikke
til den Tid, vil jeg opsøge Dig ... Alene vender
jeg ikke tilbage!

Ingo.

Det er godt. (Gaaer med Pagen.)

Fürstenberg.

Ja, lad os saa gaa ned til Baaden, siden
Du ønsker det ... Du har imidlertid glemt Noget.

Povik.

Hvilket?

Fürstenberg.

Jeg er din Fange og Du lader mig beholde min Kaarde.

Ingo.

Har I ikke andre Vaaben end Kaarden?

Fürstenberg.

Nei.

Povik.

Birkelig ikke?

Fürstenberg.

Jeg giver Dig mit Ord derpaa.

Povik.

Jeg glemte det ikke, tvertimod, jeg husede paa, at man endnu aldrig har været istand til at afstvinge Eder denne Kaarde med Magt, jeg vilde derfor heller ikke, at det skulde skee med Vist. Behold eders Kaarde, Hr. General! det er kun de Feige, man berøver deres Vaaben. Og lad os jaa gaa! I kom hertil alene, I gaaer bort med en Ledsager, see det er Alt.

(De gaa ind ved en Side i Baggrunden.)

Fjerde Optrin.

Decorationsforandring til et Taarnværelse paa Slottet Galemberg, med Udgang og Vinduer paa Siderne. I Baggrunden en Dør, som gaaer ind til Gynthers Fængsel. Midt paa Døren en Lem. Værelset er belyst af en Lampe fra Loftet

og en Lampe fra hver Sidevæg. En stor Klokke, eller Rebet fra den, hænger ned paa den ene Side. Bænke.)

Biegel. **Gerhard.** **Franz.** **Landseknægte.**

Biegel.

Har Han nu foretaget et nøiagtigt Eftersyn, Bagtmester?

Gerhard.

Alt er i Orden, strenge Herre.

Biegel.

Det er godt! ... Dobbelte Bagter ved alle Porte, Udkig fra Taarnene ... Patrouiller udenfor Slottet, det maatte da gaa til med Djævlens Kunst, hvis vi ikke skulde være sikre her ... Klokken er slaaet tre, om to Timer vil Alt være tilende, vi kunne da hvile ud efter vore Anstrængelser ... Naar Slotskapellanen kommer, har han Lov til at gaa ind til Fangen.

Gerhard.

Obersten vil altsaa modtage ham?

Biegel.

Hvorfor skulde han ikke modtage ham? Gynther er jo en ligesaa god Katholik som Nogen af os. Jeg lægger mig nu en lille Smule til Ro i Kamret ovenpaa; hvis der hænder noget Mistankefuldt, trække I blot i Klokkerebet derhenne, saa skal jeg være hos Jer paa Minuten.

(Biegel gaaer.)

Femte Optrin.

Gerhard, Frank, Landseknægte.

Gerhard.

Det skal vi . . . Capitain Ziegel er en omhyggelig Mand, han sørger baade for Fangens Sjæl og hans Legeme.

Frank.

Det kan man da ikke sige. For det er Professen der sørger for hans Legeme; man kan heller ikke sige at han sørger, for han glæder sig nok snarere til at faae fat i ham. Jeg havde nylig min Fornøielse af at see Knægtene gjøre en Tridse fast oppe under Fløiknappen paa Taarnspiret. De have stukket et langt Reb deri . . . nu mangle vi blot Obersten i den ene Ende og sex Mand i den anden til at hive ham op, saa har han det min Tro langt bedre, end jeg vil faae det.

Gerhard.

Bedre?

Frank.

Ja, naturligviis! for jeg kommer først til Himmerig naar jeg er død, men Obersten vil allerede være et godt Stykke paa Veien dertil inden han har ophørt at leve.

Gerhard.

(gaaer til Døren og seer ind af Lemmen.)

Han gaaer omkring derinde med Hænderne paa Ryggen og seer over mod Veiren.

Frank.

Det vil han have langt bedre Veilighed til om to Timer. Sikken Udsigt han kan faae sig . . . Saa høit havde han vist aldrig tænkt, at hans Bedrifter skulde bringe ham i Veiret . . . Det er næsten utroligt, at et Menneske skulde kunne dø af Mangel paa Lust deroppe . . . Tys! der kommer Kapellanen! (En Munk i Messessjorte gaaer over Theatret med en tilbæffet Monstrans. Ved hver Side følger en Chordreng med et Lys. Soldaterne bøje sig, idet Munken gaaer forbi dem og gjør Korsets Tegn. Gerhard sukker ham ind af Døren i Baggrunden.)

Gerhard.

Lad os gaa ind i Vagtsluen til de Andre, for ikke at gjøre Støi her, medens Pateren modtager Fangens Skriftemaal. (De gaa.)

Sjette Optrin.**Ingo. Pagen.****Pagen.**

Jeg har adlydt Generalens Befaling og ført Dig hertil; nu maa Du tove mens jeg gaaer bort for at opsøge Capitainen.

Ingo.

Det skal jeg, men jeg beder Dig, skynd Dig, . . . det haster!

Pagen.

Hvorfor skulde jeg skynde mig? Jeg har ikke de samme Grunde til at ile, som Du.

Ingo.

Du veed jo, at det gjelder om at frelse Obersten.

Pagen.

Ja, det veed jeg, men hvad angaaer Obersten mig? han er din Ven, men derfor er han ikke min.

Ingo.

Hvad vil Du sige med dette?

Pagen.

Dermed vil jeg sige, at jeg hader Dig og hele det Folk, hvortil Du hører.

Ingo.

Men hvorfor? . . . Du seer for ung og for god ud, til at kunne hade.

Pagen.

Dine Landsmænd have dræbt min Fader og begge mine Brødre, de bedste Helte blandt Fürstenbergs Soldater. Hører Du! — de have dræbt dem siger jeg.

Ingo.

Ja, jeg hører det nok, men i Krigen dræber man jo, eller man bliver dræbt.

Pagen.

O, det var ikke i aaben Kamp de faldt, man listede sig paa dem, overmandede dem, dækket af Natten og Mørket.

Ingo.

Jeg var vist ikke med der . . . Jeg har aldrig tilføiet noget Menneske Uret, med min Villie.

Pagen.

Da J drog Eder tilbage fra Nienberg plyndrede J mit Hjem og afbrændte Slottet ... Min Faders Huus er nu en Ruin, som kan synke sammen imorgen.

Ingo.

Have J da ikke brændt og plyndret?

Pagen.

Hvad ville J her hos os, med hvilken Ret nedtrampe eders fremmede Skarer min Fædrenejord? Jeg hader Eder Alle ... Intet Syn er mig mere modbydeligt end eders Rækker, og ingen Lyd er mig saa kjær som Trommen, der kalder os til Kamp og Gjengjæld for mine dræbte Frænder ... Og derfor maa Du ikke forlange Hjælp af mig, eller mene, at dine Venner tillige kunne være mine. (han vil gaa.)

Ingo.

Han gaaer og lader mig tilbage ... hvad skal jeg gjøre? ... Et Ord endnu ... Du er bedrøvet over din dræbte Slægt, og dog vilde det neppe være gaaet Dig selv bedre igaar, hvis ikke En af dem Du hader havde frelst Dig.

Pagen.

Frelst mig?

Ingo.

Medens vi sloges nede ved Floden red Du bort med et Budskab fra Fürstenberg. Idet Du

kom forbi Broen havde en danst Soldat sit
Gevær imod Dig . . . Du vilde være bleven
dræbt ved hans Skud . . . der var ikke ti Skridt
imellem Jer, men han sænkede sin Bøsse og
skød ikke.

Pagen.

Hvorfor?

Ingo.

Du saae saa ung og saa smuk ud og sad saa
sorgløs paa din hvide Hest . . . saa syntes han det
var Synd at tilføie Dig Ondt, og lod Dig ride.

Pagen.

Det var jo rørende . . . Nu vel! til Gjen-
gjæld herfor skal jeg kalde paa Capitainen og ud-
rette mit Vrende til ham . . . Hvorvidt det for-
resten vil nytte Noget, angaaer ikke mig . . . det
bliver din Sag. (ringer med Kloffen.)

Syvende Optrin.

Gerhard, Frank, Landseknægte, senere Biegel.

Gerhard.

Hvem kalder paa os, er det allerede Tid, at
vi skulle afsted med vor Fange?

Pagen.

Ivertimod! der er ikke længer nogen Sand-
synlighed for at det bliver Jer, som kommer til
at føre ham herfra.

Gerhard.

Hvad fortæller I os der, unge Herre?

Pagen.

Generalen har besluttet at give ham fri.

Frank.

Na! hvor det er syndigt, saadan at forspilde os vor Fornøielse.

Gerhard.

Det er ogsaa umuligt, at det kan være alvorligt meent. Der kommer Capitainen, nu skal vi høre, hvad han synes derom.

Biegel.

Hvorfor kalde I paa mig?

Frank.

Alf strenge Herre! Obersten skal gives fri; saa faae de Danske ham dog loffet fra os.

Biegel.

Guds Blod! hvorledes forstaaer jeg det? Hvad er det for en Historie, Du der kommer med?

Pagen.

Fürstenberg sender mig, for at bringe Eder Befaling til at frigive Oberst Gynther og udlevere ham til denne Mand.

Biegel.

Jeg, overgive Obersten, min Fange, min Skat, som jeg har bevaret som mine Dineftene. I maa nok være blevene gale Allesammen.

Pagen.

Ja, jeg forstaaer mig ikke heller paa det. Vi have tilintetgjort ethvert Forsøg paa at frelse ham, afflaaet alle Tilbud om Udvevling, og skulle nu godvillig give ham tilbage.

Ingo (dæmpet.)

Min Ven! hvorfor vil Du tale saaledes imod mig . . . Det var mig, som igaar frelst dit Liv.

Pagen.

Dig!

Ingo.

Ja, . . . Du maa tilgive, at jeg siger det! det er ikke for at rose mig af denne Handling, men for at give Dig Ret til at øve Gjengjæld mod mig . . . Jeg har en Broder, en Ven, som jeg skylder mit Liv og min Ære, og som vil være fortabt, hvis jeg tøver forlænge.

Pagen.

Det var Dig . . . Ja, hvad skal jeg gjøre for Dig? . . . Jeg har udrettet hvad Generalen befalede mig, I have hørt det, Enhver som her er tilstede! fra nu af vil det være Capitainen, paa hvem hele Ansvarret kommer til at hvile.

Biegel.

Vær Du kun rolig, min Dreng! jeg er ogsaa villig til at tage hele Ansvarret paa mig . . . Hvor traf Du Generalen?

Pagen.

Nede ved Floden.

Biegel.

Allene?

Pagen.

Nei, der var en fremmed Mand hos ham.

Biegel.

Jeg vil være fordømt, om jeg forstaaer et Ord af det Hele. Jafteſ, da Generalen gaaer herfra, fortæller han, at han havde valgt mig til at bevogte Fangen, fordi han vidste, at han kunde lide paa mig. Han befaler mig at stænge alle Porte, fordoble alle Vagterne, holde Udfig overalt, og nu bringer man mig en Befaling, der er lige stik modsat. Nei, nei! ved Guds hellige Moder! . . . det hænger ikke rigtig sammen. Der maa stikke et Bedrageri herunder.

Gerhard.

Det var netop det jeg tænkte, strenge Herre! man bedrager Eder.

Franz og Landsekneægtene.

Man bedrager Eder.

Biegel (til Angelo.)

Og hvem er Du, som kommer listende herop i Mulm og Mørke? . . . Hvad er Du for en Karl, og hvorledes har Generalen kunnet give en saadan Befaling?

Ingo.

Det vil hans sikkert selv fortælle Eder. Mit Vrende er kun at hente Oberst Gynther.

Biegel.

Hente ham! ha ha! en Strikke af godt tvunden Hampegarn skal Du hente Dig og sex Fod Jord til en Grav. En Forræder er Du, en Tyr, som søger at tilliste Dig, hvad eders hele Flok tilsammen ikke har været istand til at tage med Magt.

Ingo.

Min Herre! Jeg er Officeer! hvis det gjaldt et Bedrag, da forsikrer jeg, at jeg ikke vilde være kommen. Det er ifølge Generalens Villie, at Fangen skal være fri, og jeg beder, jeg bønfaller Eder om at adlyde.

Biegel.

Og jeg siger endnu engang, at det er ifølge Generalens udtrykkelige Befaling at jeg holder Fangen tilbage. Jeg vil høre Generalen selv forkynde hans Frihed, inden Nogen faaer mig til at tro derpaa. Indtil det skeer, bliver Gynther siddende i sit Hul.

Frank.

Capitainen taler som en Engel.

Ingo.

J nægter altsaa at adlyde?

Biegel.

Det forekommer mig, at jeg har udtalt mig tilstrækkelig tydeligt.

Ingo

(staaer et Dieblis tvivlsraadig.)

Saa vil jeg gaa og bringe Generalen dette Budskab tilbage.

Biegel (haanlig.)

Naa saa I vil gaa, Hr. Officeer! aa nei! I bliver her.

Ingo.

Hvorfor maa jeg ikke gaa?

Biegel.

Fordi jeg er overbevist om, at der stikker et Aneb under hele denne Historie, fordi jeg er for gammel til at lade mig skuffe af eders Rænker, og fordi jeg siger til Jer: Hr. Officeer! I er min Arrestant. (han lægger, idet han siger disse Ord, sin Haand paa Ingos Skulder. Til Gerhard:) Tag hans Aarde og besætter Dørene. Der kommer Ingen ud herfra.

Ingo.

Gudsader hjælpe mig.

Frank (til en Landsknecht.)

Jeg vil lade mig hænges i Gynthers Sted, hvis det ikke er en Gavyv. See blot, hvor forfærdigt og modfalden han staaer.

Pagen.

Men tillad mig, Hr. Capitain! har J ogsaa betænkt, hvad J vover ved at handle saaledes?

Biegel.

Lad Du mig om det, min Hanekylling. Jeg tager Alt paa mig. Kloffen er strax fire. Hvis det virkelig er Generalens Villie, at Fangen skal være fri, vil han nok indfinde sig her, saa kan han selv lukke op for ham.

Ingo (fortvivlet.)

Men hvis han nu ikke kommer!

Biegel.

Saa holder jeg mig til den Ordre, han har givet mig, og Kloffen fem er Gynther hængt . . . Nu veed J min Mening. (Ingo sætter sig paa en af Bænkene, reiser sig og sætter sig igjen. Der opstaaer et Dieblisks Taushed, under hvilken en Kloffe slaaer fire.)

Ingo.

Kloffen slaaer fire . . . fire, fire! altsaa om en Time, en eneste Time. Hvad skal jeg gribe til, hvor skal jeg finde Hjælp! . . . hvorfra kommer dette Lys? (seer ud.) det er Dagen, som bryder frem . . . Og Povis . . . Povis!

Frank (dæmpet til Gerhard.)

Hvad gaaer der af det Mandfolk! jeg troer, han bliver gal.

Ingo

(Knuger Hænderne sammen over Hovedet i den dybeste Fortvivlelse.)

Nu venter Povig vist paa mig ... han drager ikke tilbage før jeg kommer ... han vil lade sig dræbe for min Skyld, jeg kjender ham saa nøie ... Na ja! jeg har hidtil taget hans Vre, inat tager jeg ogsaa hans Liv ... og jeg er raadvild ... hjælpeløs ... den første, den eneste Gang jeg skulde handle for ham ... Den stakkels Ingo! den dumme Ingo! ... ha! ha! ha! (Han skjuler sit Ansigt i Hænderne og brister i Graad. Efter en Pause farer han op) Jo vist! jeg maa, jeg vil! ... o tak almægtige, kjærlige Gud! det er som om denne Morgens Lys paa engang sænker sine Straaler i min Sjæl. (høit og kraftigt.) Jeg kommer min Broder! jeg kommer! ... og nu Capitain! nu os To.

Biegel.

Hvad skal al den Snak betyde?

Ingo.

J vil ikke udlevere Oberst Gynther ... J skal! ... J har hørt Pagens Ord ... og her, see blot her er General Fürstenbergs Ring, ... gjenkjend den Alle.

Biegel.

Ja, det er Generalens Ring, men jeg lukker ikke op.

Ingo.

Troer I endnu jeg skuffer Eder? Saa læs da i mit Ansigt, ligner det en Forræders, har jeg en Bedragers Træk? Nei, jeg sætter formegen Pris paa at være en ærlig Mand til at kunne skuffe Nogen.

Biegel.

Jeg forstaaer mig ikke paa det Hele, men jeg holder mig til den Befaling jeg engang har faaet, og jeg lukker ikke op.

Ingo.

Tillad mig blot, at tale et Ord med Jer i Genrum.

Biegel.

I Genrum? ... Det behøves ikke; for det Første har vi To ingen Hemmeligheder med hinanden, dernæst kan I ikke fortælle Andet, end hvad disse gode Mænd gjerne maa høre paa.

Ingo.

Saa kommer hid, saamange som I ere, lytter til mine Ord, jeg vil fortælle Jer en Historie.

Frank (til Gerhard.)

Bed alle hellige Madamer i Himmerig! Manden er complet gal. Nu begynder han at fortælle Historier.

Ingo.

Da det rygtedes igaar, at Gynther var dømt til Døden, besluttede to Officerer at vove endnu et Forsøg paa at frelse ham. De stolede paa Gud

og deres retfærdige Sag, de roede over Floden i en Baad, steg iland og grebe en Mand, som ventede dernede, denne Mand var Officeer som de, men hans Rang endnu høiere. . . det var General Fjirstenberg.

Alle.

Hvad siger I — Generalen!

Ingo.

Afbrød mig ikke . . . det Bedste er endnu tilbage.

Biegel.

Hvis det ikke er Andet, I har at fortælle, saa kan I gjerne spare Resten. Jeg er for gammel til at tro paa Eventyr.

Ingo.

Hør blot videre! Disse to Officerer besluttede derefter at føre deres Fange tilbage til de Danskes Leir, for at saa ham udvejlet mod Gynther, men Generalen foreslog, at dette Bytte skulde finde Sted strax. Han lod en Page kalde, bød ham følge den Gne af de Fremmede herop og medgav dem sin Ring, for at Sandheden af deres Vrende kunde være hævet over enhver Tvivl. Pagen staaer der, Ringen har I seet og Officeren . . .

Biegel.

Det skal formodenlig være Eder.

Ingo.

Ja, det er mig.

Biegel.

Og den Anden?

Ingo (gaaer til Vinduet.)

Overbeviis Jer selv om ham, I Herrer! ... den Anden sidder i dette Dieblif nede i Baaden, med Haanden paa Pistolkolben, ligeoverfor sin Fange ... See I ham ikke? ... Han har besluttet at vente endnu en halv Time. Hvis Gynther til den Tid ikke er kommen, seiler han bort med Generalen. Hvis Gynther bliver dræbt, vil Fürstenberg blive skudt.

Biegel.

Skudt?

Ingo.

Ja, forstaa I mig ikke? ... Det er jo Eder Capitain! paa hvem det hele Ansvar hviler ... Fürstenberg har lovet Gynther Friheden, I afslaaer det, jeg vover mig alene ind blandt Eder, fordi jeg troede, at jeg ikke behøvede anden Sikkerhed, end en Adelsmands Ord og eders Feltherres Ære ... I lade mig arrestere ... og jeg siger, at det er vel gjort ... I bør ikke give mig Lov til at drage bort igjen, I maa begrave mig hos Eder, thi naar jeg kom tilbage til mine Landsmænd, vilde jeg kunne sige: Vogter Jer for at tro paa Fürstenbergs Ord, han holder det ikke, og vogter Jer for hans Officerer, de sælge deres Feltherres Ære. — — Ja, nu har jeg fortalt min Historie.

Biegel (farer omkring.)

Bagtmester! tolv Mand med sig — ned til
Floden og grib denne Mand. hurtig, hurtig!

Ingo (rolig og bestemt.)

Bed det første Syn af en Soldat vil Generalen blive skudt.

Biegel.

Saa for Satan! Alle onde Mander maa da
staa i Pagt med disse to Menneſker. De fange
Generalen, lige foran vore Kanonmundinger, —
og vi maa see derpaa, og kunne ikke engang
saameget som hævne ham. — Hvad ſkal jeg arme
Mand gribe til? ... giv mig et Raad, find paa
en Udvei! (gaaer frem og tilbage, ſtandses og raaber.)
Døren op! Op med Døren ſiger jeg, lad ham
ſaae Fangen!

Gerhard.

J vil det?

Biegel.

Ja viſt! ... Oberſt, kom ud! ... gaa jeres
Bei, J er fri! — J ogsaa. Der har J eders
Kaarde tilbage ... afſted, afſted, før jeg fortryder
det. Gaa ad hede Helvede til ... (griber Ingo i
Armen idet han gaaer.) Men naar J kommer hjem,
kan J dog fortælle dem, at man baade kan stole
paa Fürſtenbergs Ord og paa hans Soldaters
Vre.

(Ingo gaaer med Gynther.)

Treppet falder.

Fjerde Act.

Samme Bærelse, som i anden Act. Tilvenstre for Tilskuerne et dækket Bord, med Flasker og Bøgre. Solen skinner ind igjennem Døren i Baggrunden.

Første Optrin.

Helene knæler i Forgrunden. Udenfor, i nogen Frastand blæses en Morgenpsalme i de Danskes Leir. **Pauge** staaer i Døraabningen i Baggrunden, lænet op mod Karmen, Han holder Hatten i sine folbede Hænder. Musikken er begyndt inden Tæppet gaaer op, medens den lyder siger:

Helene.

Blandt denne Skare, som dit Navn paakalder,
En enkelt Stemme ydmyg hæver sig,
Et Barn, o Herre! som fra spædest Alder
Har søgt Dig i sin Bøn og fundet Dig,
Som tillidsfuldt og med Fortrøstning troer
Paa at en kjærlig Gud i Himlen boer,
En fælles Fader, som vi skal anraabe,
En Herre, som behersker Liv og Død,
En Trøst for Alle dem som tro og haabe,
En trofast Hjælper i hver Sorg og Nød.

O! Du, som mig saa kjærlig har beskyttet,
Hæv nu din milde Haand til Hjælp for Den,
Hvis Navn bestandig til min Bøn var knyttet:

Min Barndoms og mit Hiertes bedste Ven.
Du ene Maalet for hans Kamp jo kjender
Frels ham fra Faren og fra Fjendehænder.

Ihi Den som søger, har Du sagt, skal finde;
Han har jo søgt, han taalte og han led.
Og Den som kæmper, har Du sagt, skal vinde;
Af Herre! Du veed bedst, hvordan han stred.
Nu vil Du mildne, fjerne det, som saarer,
Nu vil Du see og veie mine Taarer!
(Helene og Musikken tier paa samme Tid.)

Lange.

Kloffen er strax sem, og de komme endnu ikke.

Helene.

Frygt ikke, de ville komme, jeg er overbevist
derom. Min Sjæl er opfyldt af Fred, af et liv-
saligt Haab! som ikke kan bestømmes. — — See!
hvor Solen skinner hen over Floden. Fuglen
synger, og Røgen stiger op fra Leiren. — I denne
Glands af Lys og Straaler rager Slottet derovre
mørkt og skummelt iveiret. Taarnet viser sig
tydeligt, men Gynther er der ikke ... De have
altsaa endnu ikke fuldbyrdet deres Trusel, og det
vil heller ikke skee. — Gud har hørt min Bøn,
... Du har jo ogsaa bedet.

Lange.

Hvor kan Du spørge derom, Helene! ...
havde jeg da ikke en Søn at miste, ligesaa vel
som Du en Broder?

Helene.

Du bad vel ogsaa for Povig?

Lauge.

Jeg bad for dem Begge.

Helene.

Men dog især for Povig ... Saa fattige ere vi da Begge blevne, midt i vor drømte Magt, at vi alene kunne haabe Frelse igjennem Povig ... Grindrer Du den Aften de reiste ...

Lauge.

Lad os ikke tale mere derom.

Helene.

Hvorledes har han ikke holdt sit Løfte? ... Han sagde, at vore Frænder skulde komme og bede for ham: en Søn og en Datter ligger allerede for dine Fødder ... Idag har jeg seet dine egne Hænder folde sig. Du knælede, det var Dig der bad, Dig selv Fader, og det til en mægtigere Herre, end Den, der hiin Aften blev nævnet ... Naar han nu kommer tilbage ... Hør mig Fader! hvorfor vender Du Dig fra mig?

Lauge.

O Barn! Barn! lad mig være i Fred ... Skal da Altting her kun dreie sig om Povig, siden jeg, overalt hvor jeg kommer, maa høre hans Navn og hans Bedrifter, som det bestandige Echo af enhver Samtale.

Helene.

Men Du svarer mig ikke ... Naar nu Povig kommer tilbage, med Ingo, med Seiren, med Guldbyrdselsen af alle hans Løfter, naar hele Leiren jubler ham imøde, hvorledes vil Du saa modtage ham?

Lange.

Saa vil jeg række ham min Haand og trykke ham til mit Bryst.

Helene.

Og det er Alt. — virkelig Alt?

Lange.

Hvad har han da gjort, som kunde forlange en større Tak?

Helene.

Du vil altsaa bestandig vedblive at modtage, men aldrig være Den som giver ... Hvad han har gjort? ... Synes det ikke, som om Gud selv havde sat denne Mand, med det ædle Hjerte og den stærke Arm til Vogter ved min Broders Side, til Skaber af hans Lykke, til Frelse for hans Sjæl? Er det ikke fra Povig vi modtage enhver Hilsen, ethvert venligt Ord, ethvert af de Smil vi her møde ... O, min Fader! spørg aldrig hvad han har gjort, lad os heller tænke paa, hvad vi skulle gjøre.

Lange.

Men hvad mener Du da vel, han vil kunne fordre mere?

Helene.

Han vil Intet fordre, slet Intet; . . . man modtager en Gave, men man forlanger den ikke, og hvor hans Ret ender, der burde din Taknemmelighed begynde. Siden Du altsaa ikke har Andet at give ham, maa det vel blive mig, som lægger min Skjærv til din.

Lange.

Dig?

Helene.

Ja! . . . overtager et Barn ikke sin Faders Forpligtelser? . . . og jeg veed, hvad jeg vil gøre . . . Jeg vil sige til ham: Du har vovet dit Liv for at bevare min Broders . . . jeg vil give Dig mit til Gjengjæld . . . For al din Hengivenhed mod ham, og for al den Hæder, Du bragte min Fader, kan jeg kun byde mit Hjertes Kjærlighed, og den vil jeg give Dig, udeelt og ene.

Lange.

Det vil Du aldrig sige til Povig.

Helene.

Jo i Sandhed! . . . det vil jeg.

Lange.

Nei Du vil ikke, Helene, fordi jeg forbyder det og fordi jeg allerede har bestemt Dig for en Anden.

Helene.

Mig?

Lange.

En, hvis Slægt og Herkomst Du idetmindste ikke behøver at rødme over.

Helene.

Men jeg vil aldrig kunne elske nogen Anden, ... og Du har heller ikke Mod til at bringe din Datter en saa sørgelig Fremtid ... Husker Du den Aften Moder døde? ... Hun kaldte Ingo og mig til sig, velsignede os og sagde: I ville blive lykkelige, mine Børn, det haaber jeg, jeg har lidt og grædt for Jer Begge. Du har lovet at opfylde dette Haab, ligesom jeg lovede at elske Povig; i mine Tanker, i min Hengivenhed, i enhver fjærlig Følelse har jeg været hans, alt fra jeg var en lille Pige ... jeg tvivler om, det nogensinde bliver anderledes ... Gud har modtaget vore Løfter, min Fader! vi ville Begge see at holde dem. (gaaer ud til Siden.)

Andet Optrin.

Lange.

Ogsaa hun ... Splid og Ufred overalt ... Det er igjen den Dødes Ord, bestandig minder man mig derom, ... det er Gjengjeldelsen, det blege Spøgelse, der stiller sig frem, hvorhen jeg vender mig ... Havde Drengen ikke været saa svag, vilde Povig aldrig kunne faaet denne Magt over ham ... Nei, nei! det er mig ...

Det nytter ikke at dølge det. . . . Havde jeg ikke denne tunge Haand, vilde min Søn heller ikke have trængt til hans Hjælp . . . Men jeg vil bryde dette Nag, jeg vil det. De skulde komme til at adlyde mig . . . Jeg vil være Herre.

Tredie Optrin.

Lauge. Beldenak

(i Baggrunden indsvøbt i en Kappe, Hatten trykket ned i Panden, han seer sig forskende omkring før han træder ind.)

Beldenak.

Naa, det var jo rart, at jeg træffer Dig alene.

Lauge.

Beldenak! er det Dig? — og Ingo? hvor er Ingo?

Beldenak.

Ja, det er vanskeligt for mig at sige.

Lauge.

Du maa jo vide det, siden Du fulgte med derover.

Beldenak.

Du har altsaa slet ikke hørt noget fra dem endnu? (affødes.) Det var ellers morsomt . . . (høit.) Jo vi bleve skilte i Kampen, Svoger, eller rettere sagt, lidt før den skulde til at begynde . . . Vi bleve uenige.

Lauge.

Uenige, i et saadant Dieblif.

Beldenak.

Det var naturligviis Povig's Skyld ... Her seer Du forresten hans Skjærs, Du kan levere ham det tilbage naar I mødes.

Lauge.

Hvorledes kommer Du til hans Skjær?

Beldenak.

Jeg har hverken fundet det eller faaet det af ham. Kan Du saa slutte Dig til Resten?

Lauge.

Jeg kan ikke slutte mig til det Mindste, jeg venter, at Du fortæller mig, hvorledes Alt er gaaet til.

Beldenak.

Det er min Sjæl snart fortalt. Jeg havde lagt en Plan, saagar hele tre, men de behagede ikke Povig. Derimod faldt de paa en anden Plan, som endnu mindre behagede mig, saa stilletes vi og jeg fik Plads paa en af de alleryderste Poster.

Lauge.

Det kan jeg tænke.

Beldenak.

Det var ved en Bust, eller egentlig midt inde i en Bust. Derefter gif de Andre deres

Bei. Mens jeg laa derinde i min Bust fik jeg en Aabenbaring.

Lange.

En Aabenbaring!

Beldenak.

Ja, der kom en lille Fyr hoppende hen imod mig. Det var vist en Engel. — Du trækker paa Skuldrene. Du kan for mig tro hvad Du vil, men jeg saae ham ligesaa tydelig, som jeg her seer Dig. Han havde en hvid Skjorte paa, det lille Bæst, og en Tulipan i Haanden.

Lange.

Det var jo mørk Nat!

Beldenak.

Rigtigt! men det blev lyst hvor Englen stod. Saa nikkede han og sagde med en fin Stemme: Beldenak, Beldenak! Du har nu udmærket Dig nok i dine Dage, hvorfor vil Du blive ved at slide strengt og lade Andre hofte Lønnen derfor. Nu skal Du hvile dine trætte Lemmer og reise over til din Broders Gaard paa Falster. Dermed forsvandt han, og mens jeg laa og grublede over dette, kom der en Fisker, som jeg betalte for at løse mig og ro mig herover i sin Baad.

Lange.

Var Du da bunden?

Beldenak.

Ja vist! har jeg ikke fortalt det? Saameget

er vist, at enten det nu var en Engel eller ikke, saa har jeg besluttet, at sŕeie ud fra mit Helteliv og opgive Krigsstanden.

Lange.

Virkelig?

Beldenak.

Ja, man bør ikke kæmpe mod Forsynet.

Lange.

Det er vist.

Beldenak.

Du kommer derfor til at give mig nogle Rejsepenge, kjære Svoger, for jeg drager bort endnu i Formiddag. Tys! der seer jeg Capitain Assing komme, gjør mig den Tjeneste at lade os være lidt alene, Du.

(Lange gaaer ud i Baggrunden og hilser paa Assing, imidlertid siger)

Beldenak.

De gode Menneŕer! jeg snyder dem op i Dinene, og der er Ingen som mærker det Ringeste, ... Det er ellers morsomt.

Fjerde Optrin.

Assing. Beldenak

Assing.

Hvad Beldenak! I her, og de Andre?

Beldenak.

De foretrak at handle paa deres egen Haand,

de lavede en Plan, de Tøsser, ligesom Muldvarpen laver sine Gange; jeg mener iblinde. Jeg er atter bleven fortrængt, atter skuffet, og det har bragt mig til at udføre en Beslutning, hvortil jeg behøver eders Bistand.

Asling.

Naa! lad høre!

Beldenak.

Jeg er kjed af det Liv jeg fører her. Jeg mener, at jeg har gjort nok, baade for mig selv og for de Andre, som høstede Frugter af mine Anstrængelser.

Asling.

Ganske vist. — Meer end nok.

Beldenak

Det er skjændigt, som denne Povig har opført sig mod mig, han staaer mig i Lysset overalt. Jeg siger det ikke for at bagtale Nogen, men man bliver dog tilsidst kjed af bestandig at see Andre pynte sig med laante Tjer.

Asling.

Det var netop det jeg vilde sige.

Beldenak.

Jeg kan mærke, at vi To forstaa hinanden.

Asling.

Fuldkomment.

Beldenak.

Desuden føler jeg, at jeg ikke længer er

stærk nok til at udholde Krigens Besværligheder. Jeg lider idelige Smerter af det svære Skudskaar, jeg fik for nogle Aar siden i den store Duel, I nok har hørt Tale om. Spørgsmaalet dreier sig nu blot om, at faae Tilladelse til at tage bort. I kjender mig, Hr. Assing, Handling og Beslutning er Gæt hos mig.

Assing.

Der kan ikke være noget til Hinder herfor. Jeg paatager mig, at ordne den Sag.

Beldenak.

Endnu idag ... jeg mener i Formiddag, helst lige paa Diebliffet. Jeg veed, hvorledes det vil gaa. Gaaer mine Kammerater først at høre, at jeg tænker paa at forlade dem, kommer hele Leiren i Oprør, man stormer ind paa mig med Bønner og Overtalelser, og jeg kunde være svag nok til at give efter.

Assing.

I kan reise naar I lyster.

Beldenak.

I troer ikke, Hans Majestæt tager mig det ilde op?

Assing.

Kjender Hans Majestæt Eder?

Beldenak.

Ja, det kan nok være han har hørt mig om-tale. Jeg henvender mig ligefremt og fortroligt

til Eder, hvis J troer, at min Beslutning kunde give Anledning til nogen ufordeelig Udrykning, saa bliver jeg.

Assing.

Paa ingen Maade.

Beldenak.

Jo, Gud gjør jeg saa . . . Saa bliver jeg.

Assing. (Lauge i Baggrunden.)

J har ikke den ringeste Grund til at frygte, og siden J taler fortroligt til mig, vil jeg svare Jer paa samme Maade. J gjør Ret i at reise eders Bei, heller idag end imorgen, heller strax end om en Time.

Beldenak.

Hvorfor?

Assing.

Fordi J ellers udsætter Hertugen for den Ubehagelighed, at lade Eder jage bort.

Beldenak (bæst.)

Mig, . . . jage mig bort, . . . hvad siger J der, Hr. Capitain!

Assing.

Jeg siger, at J gjør klogest i, at tale lidt mindre høiroftet, og dernæst, at man her i Leiren længe har været kjed af Eder.

Beldenak (indsmigrende.)

Det maa vist bero paa en Misforstaaelse, kjære Herre!

Assing.

J er en Svirebroder, Hr. Beldenak, en falsk Spiller, en slet Soldat, maaskee Noget endnu værre. J anseer Praleri for Mod, og forstaaer ved Kamp ikke Seir og Vre, men Rov og Plyndring. Derfor styer man Eder, derfor vilde J allerede være bleven vist bort herfra, hvis ikke den samme Povis, J bestandig søger at nedsætte, havde talt eders Sag, havde bønfaaldt Hertugen om Skaansel for Eder, eller rettere sagt, om Skaansel for det Navn J bærer og den Slægt, hvortil J hører.

Beldenak (hdmng.)

Men min naadige Hr. Capitain! man maa da have bagtalt mig noget morderligt.

Assing.

Svar eders Ord. Jeg troer dem ikke. Hertugen har villet jage Eder bort forleden, jeg jager Eder bort idag, ligesom Povis og Ingo jage Jer bort inat.

Beldenak.

Nei, nu gjør J mig min Sjæl Uret. Inat gjorde de dem tvertimod al Umage for at jeg skulde blive. Forresten har jeg ogsaa tusindfold gjengjældt Povis enhver Tjeneste, han var istand til at vise mig. For hans Skyld giver jeg jo Afkald paa hele min Fremtids Lykke, — min smukke Brud, Helene Holk.

Assing.

Helene Holf — eders Brud?

Beldenak.

Ja, spørg kun Lauge om det, han har bestemt os for hinanden.

Assing.

Gud hjælpe det stakkels Barn! Hr. Lauge har en Haand, der hviler tungt paa hans Børn. Og nu Farvel, Hr. Junker Beldenak! forlad os, og kom aldrig mere tilbage.

Beldenak.

Nei, det kan I stole paa.

Assing.

Det gjør jeg ogsaa, for hvis det skeer, vil I blive jaget bort af Profossen ... Denne Bei! det er ikke værd man møder Jer af den anden.

(Veger paa en Sidedør.)

Beldenak.

Det er tungt, meget tungt, at en Hædersmand skal blive misstjendt saa stammeligt. Jeg siger det forresten ikke for at bagtale Nogen.

(gaaer.)

Femte Optrin.

Lauge. Assing.

Lauge.

Jeg har hørt Alt.

Assing.

Det gjør mig Ondt, min kjære Herre!

Lange.

Tvertimod! jeg har megen Årsag til at takke Jer, fordi I undgik, at give denne Sag større Offenlighed.

Assing.

I mener vist, at det er Povig, som fortjener Tak. — — desværre frygter jeg for, at I ikke vil faae nogen Veilighed til at bevidne ham den.

Lange.

I mener? —

Assing.

Jeg mener, at vi ikke ville faae dem at see mere. Jeg burde maaskee ikke udtale denne Tvivl ligeoverfor en Fader, men hvorfor vedblive at foregøgle sig et Haab, som har saa ringe Sandsynlighed. Jeg gjentager desuden kun idag, hvad jeg allerede forudsagde iafte's ... Af Beldenaf var det ikke muligt at faae nogen Underretning om dem. Jeg begriber heller ikke, hvorfor de toge ham med.

Lange.

Jeg behøver vel ikke at spørge, om han virkelig er saa brødefuld som I sagde.

Assing.

I kan forlade Jer derpaa. For at have Lov til at betjene sig af de Ord jeg brugte, maa man være meget vis i sin Sag ... Det er en Lykke for os, at han er borte ... Jeg haaber heller ikke,

han viser sig oftere, og dermed ville vi slaa ham af Tankerne.

Sjette Optrin.

Hertugen, Ramlau, flere Officerer, senere Helene.
De Forrige.

Hertugen.

Endnu intet Budskab derovre fra! — Tiden begynder at falde mig noget lang.

Asing.

Eders Høihed talte om, at sende en Speider over paa den anden Flodbred, er han kommen tilbage?

Hertugen.

Nei! vi have endog sendt To, hver til sin Side, Mænd som ere godt bekendte med Egnen. Hans Majestæt er ligesaa urolig som vi Andre, han taler ikke til Nogen, gaaer ud af sit Telt, seer over paa Taarnet og vender tilbage igjen. Da jeg forlod ham, steg han tilhest og red ned til Landsbyen, hvor Floden er smallest, for om muligt at faae nogen Underretning af Fisserne. Der hviler en Forventning, en tung og trykkende Taushed over hele Leiren, som om Aftenen før et Slag.

Ramlau.

Jeg har ikke noget Dieblif troet paa et heldigt Udfald.

Assing (dæmpet.)

Mine Herrer! Lauge Holst er tilstede og der kommer hans Datter. Vi maa erindre, at det er hendes Broder, om hvem vi tale. (hoit.) Hvorvidt Planen er lykket, det staaer til Gud. Vi vide blot, at den aldrig kunde være lagt i bedre Hænder.

En Tjener.

Eders Høihed! Bordet er dækket!

Hertugen.

Tag kun Plads, mine Herrer, jeg selv har ingen Lyst til at spise. Jeg vil blot drikke dette Bæger paa et heldigt Udfald for dem vi vente.

Assing.

Jeg ogsaa. (dæmpet) Man kan jo haabe, selv efterat det er umuligt at tro længer.

Ramlau (dæmpet til Assing.)

Jeg drikker en Skaal for de Dødes Sjæle!

(Nogle af Officererne tage under den sidste Deel af Samtalen Plads ved Bordet. De Øvrige gruppere sig saaledes, at Udsigten til Døraabningen i Baggrunden bliver fri.)

Syvende Optrin.

Povik. Ingo. De Forrige.

Povik.

Mine Herrer! Vi ønske dem Alle en god Morgen!

Povitz!
 Ingo!
 Der ere de jo.

Helene.

Lange.

Hertugen.

Paa
 een Gang.

Assing.

Gud være lovet.

Ramlau.

Det vilde jeg have forsvoret.

Lange (omfavner Ingo.)

Min Søn! jeg velsigner Dig.

Ingo (dæmpet.)

O Fader, Fader! jeg lever, jeg er frelst.

Lange.

Ja, Gud være lovet og priset!

Ingo.

Alf nei! jeg mener ikke saa. Jeg er som
 vaagnet af en dyb Drøm, jeg mærker Livet banke
 i mit Bryst, jeg kan glædes og juble som de
 Andre. Alting blomstrer og lyser omkring mig,
 og jeg har længtes efter Dig og Helene, som
 ingensinde før. (Han rækker Povitz Haanden.) Min
 Ven! min kjære Broder!

Lange

(rækker Povitz begge Hænder.)

Velkommen Povitz! jeg takker ogsaa Dig.

Hertugen.

Nu, min Herrer! hvorledes er det gaaet
Eder?

Povik.

Godt, min naadige Herre! vi vilde ellers ikke
være vendte tilbage.

Hertugen.

Og Oberst Gynther? . . . Jeg vover neppe
at nævne hans Navn, af Frygt for at see dette
Diebligs Lykke afbrudt.

Povik.

Oberst Gynther er frelst.

Hertugen.

Gud være lovet. Jeg har ikke længe mod-
taget en saa glædelig Tidende, og siden Du, Po-
vik, er den Første som bringer den, saa tag denne
Kjæde. — Hans Majestæt har engang skjænket
mig den, jeg haaber ikke, han vil vrede, fordi jeg
gjør et saadant Brug af hans Gave.

Povik.

O, min Hertug . . . Denne Raade!

Hertugen.

Hvad Holf angaaer, bad Kongen mig hilse
Eder, hvis I kom tilbage for han, at I skulde
udfinde det kjæreste Dnske I havde, han vilde op-
fylde det, dersom det blot laa indenfor Mulig-
hedens Grændser.

Ingo.

Jeg takker Eders Høihed! men jeg har altid været fattig paa Dnsker.

Hertugen.

Godt, saa lad Kongen kun vælge for Eder. Jeg vil ikke tabe derved. — Hvor er Oberst Gynther nu?

Ingo.

Han venter i Kongens Forgemaal, saa træt og afkræftet efter sit Fangenskab, at han ikke magtede at gaa herhen, for at hilse paa Eders Høihed.

Povik

(dæmpet til Helene, der staaer hos Lauge.)

Da vi seilede over Floden hørte vi Morgenbønnen fra Leiren. Den klang saa smuk, saa høitidelig over til os, gjennem den rene Luft ... Der var maaskee Nogle her, som dengang bad for os. Deres Ord ere blevene hørte ... Spørg din Fader, om han vil være mere ubønhørlig end Gud.

Lauge (streng.)

Derom skal jeg tale med Dig siden.

Hertugen.

Men fortæl os nu, hvorledes jeg have udført dette Bøvestykke.

Ingo.

Det var endda ikke saa vanskeligt. Vi hjalp os igjennem med Ligt, og hvor den ikke slog til,

brugte vi Magt, saa gave de os Obersten og lode os gaa.

Hertugen.

Nei, saa let slippe J ikke. J maa give os en fuldstændig Oplysning om Alt. Vi kjende kun Farerne i eders Foretagende, for at bedømme dets Storhed, maa J tillige fortælle os, hvorledes J fik Bugt med dem.

Ingo.

Ja Eders Høihed! det vil Povik bedre kunne gjøre end jeg. Det er dog ham, der har ledet og styret Alt.

Povik.

Som Du vil. Jeg skal da fortælle denne Nats Historie. Det er ogsaa billigt, man saaer at vide, hvad Deel Enhver af os har havt i den.

Assing.

J skal belære mig, hvorledes man gjør det Utrolige muligt.

Povik.

O, det er Tilfældet næsten altid Mester for at gjøre, og vi har trolig benyttet dets Hjælp inat. Vi overraskede Forræderen, som har røbet Fjenden vore Planer. Han bragte os igjen sammen med Slottets Kommandant, General Fürstenberg, som vi tvang til at udlevere Gynther. Det er Indholdet af vor hele Bedrift. Dens Udførelse paatog Ingo sig saa at sige alene.

Ingo.

O Povig! hvorfor vil Du sige det? Det er jo ikke Tilfældet.

Povig.

Jeg maa bede Eders Høihed forbyde Ingo enhver unødvendig Afbrydelse. Han har desuden selv opfordret mig til at tale. Begynder Du allerede at gjøre Indvendinger i Beretningen, hvorledes vil det saa gaa, naar vi komme til Beviserne? — General Fürstenberg lod en Page føre Ingo op paa Slottet, og medgav ham sin Ring til Tegn paa, at han kom fra ham. Ingo kom til Gynthers Fængsel, man spottede og truede ham, han forlangte Fangen, man arresterede ham. Han var alene mod Alle, han tænkte blot ikke derpaa. Enhver Mulighed til Frelse syntes at være udtømt. Han udfandt nye. Jeg tvivlede om at faae ham at see igjen, jeg bad til Gud, han handlede og bragte Gynther frelst og uskadt ned i vor Baad.

Ingo (heftig.)

O, mine Herrer! mærk I da ikke hans List? — Han bedrager Eder jo allesammen. Det er ikke mig, men ham, der har handlet her — ham idag, som igaar, som bestandig. Det er Povig, der uafbrudt vaager og virker for mig, med en Selvfornægtelse, en Hengivenhed uden Maal og uden Grændser. — — Og dog er jeg endnu ikke

Den af min Slægt, som han vilde kunne bringe de største Dfæ.

Povik.

Nu vel! saa lytter da til, saamange som her ere tilstede, I skulle være mine Dommere . . . Jeg har fortalt min Historie. Nu komme vi til Beviserne.

Ingo.

Nei, ingen Beviser. Povik! de behøves ikke . . . Enhver, som her er tilstede, har allerede forlængst dømt os To imellem. De have seet mig følge dit Spor, adlyde dine Planer, leve af din Vre. Jeg velsigner Dig derfor, men det maa dog høre op engang. Fra nu af skal Enhver have Sit.

Povik.

Jeg holder mig til hvad jeg har sagt, og man skal ikke drage mine Ord i Tvivl . . . Det var Ingo, som opdagede Forræderen . . . Han bærer hans Baaben i sit Bælte. Det var Ingo, som hentede Gynther ud af Slottet. Obersten vil fortælle Enhver det, som spørger ham derom. Det er Ingo, som bærer Generalens Ring paa sin Fing. See her! (Han griber Ingo's Haand og viser den frem. I det Samme hviffer han:) O, Ingo! hvis Du ikke tier, saa er Alt ude med mig. Det er jo mit Liv, min Lykke, det er om Helene, jeg her maa kæmpe.

Ingo (dæmpet.)

Skal jeg da bestandig modtage Alt af Dig?

Povik (dæmpet.)

Blot denne ene Gang. Fra idag af behøver Du det ikke mere.

Hertugen.

Men hvor var Du da selv, Povik, medens Alt dette skeete?

Povik.

Jeg sad i god Ro og Sikkerhed nede i vor Baad og passede paa, naar han kom tilbage. Det er derfor heller ikke mig, naadige Herre! — I indseer det vist selv, som det tilkommer, at bære eders kongelige Gave. (Han tager Kjæden og hænger den om Ingo's Hals.)

Ingo (dæmpet.)

Povik! . . . hvad gjør du . . . Povik!

Povik (dæmpet.)

Ingo! . . . min Broder!

Hertugen.

Povik! kom til mit Bryst! jeg beundrer Dig. . . . Igaar tilbød jeg Dig min Hjalp . . . Du afsløg den, og bad mig gjemme den til idag. Forlang nu hvad Du vil . . . Hvad skal jeg gjøre for Dig.

Povik.

Hvis I vil opfylde mit Onske, min høie Hertug, saa befal Hr. Lauge Holf at følge med sin Søn ind til Kongen, naar I forestiller Ingo.

Hertugen.

Hvorfor?

Povik.

Fordi Hr. Lauge Holt har en Opreisning tilgode hos Hans Majestæt Kongen.

Hertugen.

Hvad mener Du?

Povik.

Sidst da de mødtes, gjorde Hans Majestæt Hr. Lauge Uret, idet han regnede en Ulykke for en Brøde og sagde: I har en tung Haand, Hr. Ridder Lauge.. I dag tænker jeg, Hans Majestæt vil trykke denne Haand og sige: I har en brav, en modig Søn, Hr. Ridder Lauge.

Hertugen.

Det skal skee, som Du ønsker; men hidtil har Du kun talt for Andre, hvad skal jeg gjøre for Dig selv?

Povik.

Bevar mig eders Naade, min høie Hertug! saa er det godt.

Lauge

(lægger sin Haand paa Povitz' Skulder.)

Men hvad vil Du da begjere af Kongen for Dig selv, Povik?

Hertugen.

Ja, Du behøver kun at forlange, han vil ikke nægte Dig Noget.

Povik.

Jeg vil Intet forlange. Det jeg helst ønsker, kan Kongen dog ikke give mig.

Lauge.

Har Du slet Intet at bede ham om?

Povik.

Ikke det Mindste!

(Efter at have sagt dette, bøier han sig ned og lytter Lauges Haand, derpaa siger han dæmpet:)

Min Herre og min Dommer!

Hertugen.

Ja, saa kunne vi jo igjen begynde paa vort afbrudte Maaltid. Jeg troer ikke, vi have tabt Noget ved at vente. Kom, Hr. Lauge Holk! Vil I gjøre mig den Fornøielse at sidde hos mig?

Lauge.

Nei, Eders Høihed! . . . tillad hellere, at Povik maa tage Plads hos Eder. Gaa hen og sæt Dig, Povik! Du er vist træt . . . Det er mig, der idag skal have den Fornøielse at opvarte Dig.

Hertugen.

I, Hr. Lauge Holk.

Povik.

Jeg gjør Synd i at drive Spot med mig, Herre!

Lauge (med Høihed.)

Jeg driver ikke Spot med Dig. Og Eders

Høihed maa ikke finde det besynderligt . . . Povik
er jo min kjære Svigersøn. Han skal have
min eneste Datter til Ægte.

Povik

(knæler og kysser Langes Haand.)

Min naadige Herre og Fader.

Lange.

(bøier sig ned mod ham.)

Reis Dig op, min Dreng! Du skal ikke knæle
for mig.

Povik.

Gud har givet mig Livet, derfor knælede jeg
hidtil kun for ham . . . I har givet mig al For-
derigs Lykke, bør jeg da ikke ogsaa knæle for Eder?

Ingo.

Min Fader, min kjære Fader! med min hele
Fremtids Taknemlighed skal jeg betale Dig dette
Diebligs Lykke.

Lange

(trykker Ingo til sit Bryst.)

Åh, min Søn! Du skylder mig Intet . . .
det er vist mig, der endnu er i din Gjæld. Men
naar Folk nogensinde skulde tale til Dig om Lange
med den tunge Haand, saa siig dem, at han idet-
mindste søgte at gjøre sin Uret god igjen . . . saa
godt han kunde.

Tæppet falder.

...and the ...
...the ...
...the ...

THE

...the ...
...the ...
...the ...

THE

...the ...
...the ...
...the ...

THE

...the ...
...the ...
...the ...

THE

...the ...
...the ...
...the ...

THE

...the ...
...the ...
...the ...

THE

...the ...
...the ...
...the ...

THE

...the ...
...the ...
...the ...

